

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

2032

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΤΟΜΟΣ Ι

ΕΡΓΑ ΕΜΜΕΤΡΑ

ΤΕΥΧΟΣ Α'

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

1895

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΔΜΒ

Ως εφ' ἄνω γὰρ ἐστὶν ἱ. Πατριάρχης,
Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Ν. Π. Γεωργίου

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΤΟΜΟΣ Ι

ΕΡΓΑ ΕΜΜΕΤΡΑ

ΤΕΥΧΟΣ Α'

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

26 ΜΑΡ. 1998 ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

1895

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως.

Ἄδεια τοῦ Ἀντ. Ὑπουργείου τῆς Δημ. Ἐκπαίδευσως
(ὑπ' ἀρ. 769 καὶ ἡμερ. 23 Σεπτεμβρίου 1312, 7 Ἰανουαρίου 1310).

ΤΟΙΣ

ΑΓΑΠΗΤΟΙΣ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙΣ

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ, ΓΑΒΡΑ,

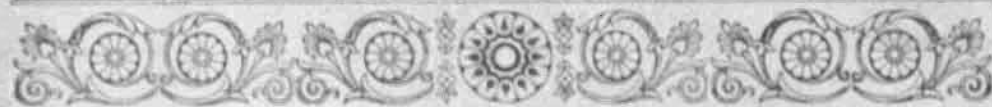
ΚΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΩ, Π. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΗ,

ΤΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΑΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

ΑΦΙΕΡΩ

Ο ΠΟΙΗΣΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΔΥΣΙΣ

(Ἄντι προλόγου.)

Ἐπὶ ῥε μάγος ἐποχή,
καθ' ἣν ἐλάτρευεν ἐξάλλως
σφριγῶσα κ' ἡ ἐμὴ ψυχὴ
τῆς φωτεινῆς ἡοῦς τὸ κάλλος.

Ἐπίσης τότε κ' ἐν ἐμοὶ
πόθοι ἀνέτελλον μεγάλοι,
κ' ἐνόμιζον παντοῦ τιμὴ
ἐδῶ καὶ δοῖα ὅτι θαλλεῖ.

Τοῦ ροῖθου ἡ ἀνατολή
ὅπως τότε μοι ἐλάλει!
κ' εἰς ποῖον κόσμον προσεβλήθῃ
κ' ἐξέκιστον μὲ προσεκάλει!

Κ' ἐρανταζόμενῃ συνεγῶς
σταράνους ἀμαράντους μόνον
καὶ ἑτεροπόμην πολλαγῶς
καὶ δὲν ἐγνώριζον τὸν πόνον.

Μυρόεσσα ἡ χαρσυγὴ
κ' ἐρατεινὴ ἐμυροβόλει,
καὶ ἐμειδία ὅλ' ἡ γῆ,
καὶ ἔχαιρεν ἡ φύσις ὅλη.

Κ' ἐντός μου θεϊκῆς μολπῆς
ἤκουον φθόγγους γλυκυτάτους·
ἐκεῖ ὁ ἔρως κ' ἡ ἐλπίς
ἐψάλλον στίχους ἀθανάτους.

Γλαυκὸς ὄριζων καὶ λαμπρὸς
τότ' ἐξεστίνετο ἐμπρὸς μου,
κ' ἔθαινον, ἔθαινον ἐμπρὸς
ὡς κύριος αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Κ' ἐμπρὸς ἐχώρουν μειδιῶν,
ὡς εἰς πανόραμα ὄρατον,
κ' ἐνθους ἐξύμανον τὸν θεόν,
τὸν κτίστην πόντου καὶ ὀρέων.

Τῆς αὔρας ἡ ἀβρὰ πνοή,
ὡς μελωδία ἐρωτύλη,
ὅλη ἐκείνη ἡ ζωὴ
μ' ἐμάγευε, μὲ κατεκάλει.

Φαιδρὰ νιότης καὶ χρυσῆ!
δι' ἀνεκφράστου γοητείας
ἐξωσγόνεις τότε σὺ
τοὺς πρώτους πύθους τῆς καρδίας.

Καὶ μ' ἐδουκάλευς γλυκερὰ
διὰ ἐλπίδων οὐρανίων,
ὡς ἐν ἀγκάλῃ τρυφερᾷ
ἢ μήτηρ ὄλιβιον παιδίον.

Καὶ μὲ ἰδέας ὑψηλὰς
ἐμέθυσον, ἀπειναρκούμην,
καὶ βλέπων πρὸς ἀνατολὰς
σιωπηλῶς ἀπεθεούμην.

Ἄλλὰ, ὦ Μοῖρα φθονερά!
πόσον ταχέως μετεβλήθην!
κ' ἔχασα πλέον τὰ πτερὰ
τῆς φαντασίας κ' ἐξήντηλθήην.

Φεῦ! πάλιν ἢ ἀνατολῇ
εἰς ἔκστασιν εἴην μὲ εἰπτῆ,
ἀλλ' ἢ ἐσπέρα μὲ καλεῖ,
ἀλλὰ ἢ λήθη μὲ καλύπτει.

Καὶ ἀκουσίως πρυτιμῶ
τὴν δύσιν μᾶλλον ν' ἀτενίζω
καὶ τοῦ λοιποῦ ἐπιθυμῶ
ἐκεῖ τὸν νοῦν μου νὰ βυθίζω.

Ἄρα τὸ ἄχθος τῶν ἐτῶν,
ἄρα αἱ τόσαι συγκινήσεις
μὲ καταβάλλουν ὡς θνητὸν
καὶ μοὶ ἀρέσκει νῦν ἢ δύσις;

Ἢ εἰς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς
μετ' οὐ πολὺ θὰ καταντήσω
κ' εἰς τὸ μηδὲν περιδεῆς
θὰ πέσω, θὰ χαθῶ, θὰ δύσω;

Οἴμοι! παρῆλθεν ὁ καιρὸς
τῶν τέρψεων καὶ τῶν ὀνείρων
χειμῶν ἐγγίξει παγερός
καὶ μαῦρος θάνατος καὶ εἶρων.

Ὡ δύσις, πόσον συμπαθῶ
τὸ σκυθρωπὸν σου μεγαλεῖον!
καὶ ἤρεμος σ' ἀκολουθῶ
κ' ἐγὼ ἐν τῷ ἀγνώστῳ ὄων.

Τὸ παρελθὸν μου λησιμονῶ,
ἀλλ' ἐν τῇ δύσει ἔχων μέλλον
ἐλπίζω πάλιν νὰ φανῶ
εἰς ἄλλον κόσμον ἀνκτέλλων.

Ὡ δύσις, δύσις ἰλκρά,
ἀπηυδηκῶς σὲ χαιρετίζω
κ' ἐν συγκινήσει ἱερᾷ
ἄσματα κύκνεια τονίζω.

Καὶ πρὶν ἢ ὥρα ἐπιστῆ
καὶ ἄπνους πέσω ἐν τῷ τάφῳ,
σὲ βλέπω, δύσις ἀγαστή,
κ' ἐμπνέομαι καὶ στίχους γράφω.

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ

Ἐπάρχει! φαίνεται! τὸ πᾶν κηρύττει τὴν ἰσχύν του!
Ἐπάρχει! τὸ ἀγγέλλουσι καὶ γῆ καὶ οὐρανοί!
Ἐπάρχει! αἰσθανόμεθα παντοῦ τὴν ὑπαρξίν του!
Αὐτὸς τὸ σύμπαν ἔκτισε καὶ ἐν μιᾷ φωνῇ
τ' ὁμολογοῦσιν ἑκκαλαὶ πᾶν ἔθνος, πᾶς λαός.

Ἐπάρχει εἰς Θεὸς
λαμπρὸς καὶ κραταῖος
αἰώνιος ὑπάρχει
κ' ἐπὶ τοῦ κόσμου ἄρχει
Αὐτός, τῶν πάντων πλαστοργός
καὶ τῆς ζωῆς μας χορηγός.

Ἐπάρχει εἰς τὸ ἀγνώστον, ἐφ' ὅλων καθορᾶται.
Ἐπάρχει εἰς τὸ ἀπειρον, ὑπάρχει ἐν ἡμῖν,
παντοῦ ἡ θαυμασία Του σοφία μελετᾶται
καὶ πᾶσα ἀγαθὴ ψυχὴ θυσίαν καὶ τιμὴν
Αὐτῷ προσφέρει καὶ Αὐτὸν ποθεῖ διακαῶς.

Ἐπάρχει εἰς Θεὸς
κτλ..

Ὅπου τὸ βλέμμα ρίψωμεν τὴν νύκτα, τὴν πρωίαν,
εἰς τὸ λαμπρὸν στερέωμα, εἰς τοὺς ὠκεανούς,
καὶ εἰς τὸ φῶς τὸ ζεῖδωρον κ' εἰς τὴν πυκνὴν σκοτίαν
τ' ἀθάνατόν Του ὄνομα ὁ αὐλὸς μας νοῦς
ἀναγινώσκει ἔκπληκτος καὶ βλέπει ἐνεός.

Ἐπάρχει εἰς Θεὸς
κτλ.

Τὸ τόξον τὸ οὐράνιον, τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων,
τῶν ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν ἢ λάμψις καὶ βοή,
αἱ μελωδίαί τῶν πτηνῶν, τὸ ρεῦμα τῶν αἰθέρων
καὶ τῶν νεοτέρων ἢ σιγὴ καὶ πᾶσα ἡ ζωὴ
ὑμνοῦν τὸν βασιλεύοντα ἐφ' ὄλων εὐκλεῶς.

Ἐπάρχει εἰς Θεὸς
κτλ.

Αὐτὸν ἀπαύστως εὐλογοῦν ἀνατολαὶ καὶ δύσεις·
παρέχει τόσα ἀγαθὰ εἰς πάντας δαψιλῶς·
Ἐκεῖνος μᾶς ποδιγετεῖ καὶ μᾶς φρουρεῖ ἐπίσης,
ὡς Πλάστης ἀπειράγαθος καὶ ὡς πατὴρ καλός·
κ' εἶναι τὸ σύμπαν φωτεινὸς τῆς δόξης Του ναός.

Ἐπάρχει εἰς Θεὸς
κτλ.

Λοιπὸν ἔμπρός! ὑψώσωμεν τὸ πνεῦμα πρὸς Ἐκεῖνον!
Ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν καὶ ψάλλωμεν φαιδρῶς
Αὐτόν, Ὅστις τὸ βλέμμα Του ἐντὸς τοῦ χάους τείνων
ἀστέρας, κόσμους καὶ ζῶν διασκορπᾷ ἀδρῶς
καὶ ἐκ τοῦ θρόνου Του τὸ πᾶν ἰθύνει ἀγλαῶς.

Ἐπάρχει εἰς Θεὸς
κτλ.

ΩΙΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

ὦ ἐπιστήμη, τῆς ἐλπίδας κόρη,
ποῦ ἐλεύθερον πετᾷς καὶ φωτερή,
φωναζώντας 'ς τὸν ἄνθρωπο: **προχώρει!**
οὐράνια [τιμὴν δὲ καρτερεῖ!

ἀμάραντο ἀθανασίας κρῖνο
περήφανη σὲ βλέπω νὰ κρατῆς
καὶ ἀναστήνεις τοὺς νεκροὺς μ' ἐκεῖνο,
κι' ἀνθολογᾷ ὁ τόπος, ποῦ πατεῖς.

Ἐσὺ μορεῖς ἀνίκητη ν' ἀνοίξης
'ς τὸ πνεῦμά μας ἔμπρός τὸν οὐρανὸ
καὶ 'ς τῆς χαρᾶς τὴν χώρα νὰ μᾶς δείξης
τὸ φῶς τ' ἀθάνατο, τ' ἀληθινό.

ὦ, εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, ποῦ λατρεύουν
τὴν ὁμορφιά σου τὴν ἀγγελικὴ,
καὶ ἕμερα νύχτα, ὅσῳ ζοῦν, γυρεύουν
τὴν ὄψι σου νὰ διοῦν τὴν θεϊκὴ.

Τιμὴ καὶ δόξα 'ς ὅσους ἀγρυπνοῦνε
καὶ στέλνουνε τὸν νοῦ τους ἀψηλὰ
κι' ἀκούραστοι νὰ μάθουνε ποθοῦνε
τὰ θεῖα θαύματά σου καὶ πολλά.

Καὶ ἂν τοὺς μάθης μυστικό σου ἕνα,
εὐθύς ἀλλάζει ὄψι δὲ ἢ γῆ
κ' εὐτυχισμένη τὸν Θεὸ ἔσένα
ἢ ἀνθρωπότης ὅλη εὐλογεῖ.

Ποιὸς ξέρει! καμνιὰ ἕμερα ἴσως δώσης
καὶ ἔς τῶν νεκρῶν τὰ κόκκαλα πνοῖ,
καὶ ἴσως μὲ τ' ἀστέρια μᾶς ἐνώσης,
κι' ἀθάνατη ἀποκτήσουμε ζωή.

Παρθένα χαρωπὴ καὶ ἀνδρειωμένη,
ποῦ ἔχεις κορῶνα τᾶστρα τοῦρανοῦ,
ἀπ' τὴν ἀγκάλῃ τοῦ Θεοῦ βγαλμένη
μαγεύεις τὴν ψυχὴ μας καὶ τὸν νοῦ.

Τὸ ἄγριο σκοτάδι ἡμερώνεις,
ἐσὺ μᾶς ἀναστήνεις καὶ τρανὰ
τὴν δύναμι τοῦ Πλάστου φανερώνεις,
ποῦ θάλασσαις σαλεύει καὶ βουνά.

Ἦ δύναμι ἀτέλειωτη καὶ θεία,
τὰ σύμπαντα ποῦ ὀρίζεις καὶ κινεῖς,
ποῦ ἐπροίκισες τὸ νοῦ μας μὲ σοφία
κ' αἰώνια τὸ πᾶν ζωογονεῖς,

Θεέ μου! μέσ' ἔς αὐτὰ τὰ θαύματά Σου,
λαμπρὰ ἢ Ἐπιστήμη διαλαλεῖ
τὴν δόξα Σου, γι' αὐτὸ καὶ τὸνομά Σου
ἕμνοῦμε ἀγαθοὶ κι' ἀμαρτωλοί.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

I

Νέον ἔτος δωροφόρον ἰδοὺ ἔφθασε καὶ πάλιν!
εἰς τὴν ἀφίξιν του πόσας ἀναμνήσεις ἐξυπνεῖ!
πανταχοῦ διασκορπίζει ἀγαλλίασιν μεγάλην
καὶ ἔλπις μᾶς ἐνισχύει οὐρανό καὶ τερπνὴ.

Διατί λοιπὸν τὸν κόσμον νυσταλέοι νὰ περῶμεν
ἀσχολούμενοι εἰς γρίφους κ' εἰς ἱερογλυφικά,
ἐνῶ πρέπει ἀμερίμνωσ κάποτε νὰ εὐθυμῶμεν
καὶ παλάτια νὰ κτίζη ὁ καθεὶς ἰσπανικά;

Διατί νεκροὶ νὰ ζῶμεν καὶ ποτίζομεν μοιραίως
τῆς νεότητός μας τᾶνθη μὲ ἰδὸν σκεπτικισμοῦ,
ἐνῶ σκέπει καὶ ἐμπνέει οὐρανόσ ἡμᾶς ὠραῖος
καὶ ἡ φύσις ἀναθάλλει μετὰ τόσου ὄργασμοῦ;

Ἦ, ἐκεῖνος, ὅστις θέλει τὴν ζωὴν του τὴν βραχεῖαν
νὰ χαρῆ καὶ νὰ εὐφράνη τὴν ψυχὴν του ἀληθῶς,
δὲν σκοτίζει μὲ ἰδέας ζοφερὰς τὴν φαντασίαν,
ἀλλ' εἰς τὸ παρόν του μόνον ἐντρουφᾷ ἡδυσπαθῶς.

II

Λησμονήσωμεν, ὦ φίλοι, τὰ δεινὰ αὐτοῦ τοῦ βίου,
 πᾶσαν θλίψιν ψυχοκτόνον καὶ φροντίδα μοχθηράν,
 καὶ εὐθύμως μειδιῶντες μὲ ἀφέλειαν παιδίου
 ἅπαντες ἐγκολπωθῶμεν τὴν ζωοποιὸν χαρὰν.

Μὴ προσέχητε εἰς λήρους ποιητῶν ἀπλησισμένων,
 ὅτι πέλαγος βασάνων καὶ δεινῶν εἶναι ἡ γῆ,
 ὅτι ἀναλγές τοὺς πάντας διευθύνει πεπρωμένον,
 ὅτι θλίψεις φέρει νέας εἰς ἡμᾶς πᾶσα αὐγί.

Ψεύδη! ψεύδη! Ὁ Θεός μας, ὅστις μὲ μακροθυμίαν
 ἔκτισε τὸ σύμπαν τοῦτο πάνσοφος καὶ ἀγαθός,
 ἔδωκεν εἰς πᾶν του τέκνον καὶ εὐχὴν καὶ εὐλογίαν
 καὶ τῷ εἶπε—να ἐλπίζης, ἵνα χαίρης ἀληθῶς.

Μὴ προσέχητε εἰς ψεύδη! Κύκλω ἐμβριθῶς ἰδῆτε
 εἰς ὅποιον κόσμον ζῶμεν θαυμαστόν, περικαλλῆ,
 καὶ ὅποιαι μᾶς προσμένουν ἀπολαύσεις στοχασθῆτε,
 ὅπου τέρψις κ' ἐξαισία τερπωλῆ μᾶς προσκαλεῖ.

Πανταχοῦ ζωὴ καὶ σφριγός καὶ εὐχὴ καὶ εὐτυχία,
 πλὴν πρὸ πάντων εἰς ἐκείνην τὴν ἀτάραχον ψυχὴν,
 ἣτις πάντοτε ἐλπίζει, ἣτις ζῆ ἐν ἀφανείᾳ
 καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων λέγει γλυκυτάτην προσευχήν.

Ναί, Παράδεισον ὠραῖον καὶ χαρὰν ποθεινοτάτην
 ἀνευρίσκουσι πολλάκις ἐν τῇ γῆ τῇ ἀνθηρᾷ
 ὅσοι πάντοτε προθύμως μ' εὐσπλαγχνίαν ὑπερτάτην
 βοηθοῦν τοὺς ναυαγοῦντας ἐν τῇ μαύρῃ συμφορᾷ.

III

Ἐνδύμα περιβληθῶμεν χαρμοσύνου παννυχίδος,
 ψάλωμεν ᾠδὰς γλυκείας ἐξυμνοῦντες τὴν χαρὰν
 καὶ μεθύοντες καὶ πάλιν μὲ τὸ νέκταρ τῆς ἐλπίδος
 θύσωμεν τῇ εὐθυμίᾳ μὲ καρδίαν ἰλαράν.

Οὕτως ἐν ἀγαλλιάσει χαιρετίσωμεν σκιρτῶντες
 καὶ αὐτὸν τὸν νέον χρόνον, ὅστις βαίνει πρὸ ἡμῶν
 μὲ ἀγέρωχον τὸ βῆμα· δεῦτε πάντες μειδιῶντες
 καὶ αὐτὸν ὑποδεχθῶμεν μετὰ δόξης καὶ τιμῶν.

Εἰς τὴν χεῖρά μας θυμῆρεις ἀμβροσίαν ἃς κρατῶμεν,
 ἃς ἐνθουσιᾷ τὸν νοῦν μας βλέμμα φίλων ποθεινῶν
 κ' εἰς φαντασιώδη κόσμον παρευθὺς θὰ εὐρεθῶμεν
 ἔχοντες τὴν εὐφροσύνην ὁδηγὸν μας φωτεινόν.

IV

Ἐν ὀνόματι τῶν μαλλὸν στωικῶν καὶ ἀμερίμων
τὸ **ὡς εὖ παρέδτης**, Χρόνε, μειδιῶν σοι προσφώνῳ
καὶ παιᾶνά σοι τονίζω καὶ σοι ἀναμέλλω ἕμνον
καὶ τὰς σὰς εὐεργεσίας εὐθαρσῆς ἀνακοινῶ.

Σὺθερμαίνεις τοὺς ἀπειροὺς πόθους μας καὶ ἀποροήτους.
εἰς τοὺς κόλπους σου μᾶς φέρεις δῶρα πλεῖστα καὶ
καλὰ
καὶ εἰς μᾶς ἐξαπλώνῃς εἰς τὸν τάφον ἀναισθητοὺς,
οἱ ἡμᾶς κ' ἐκεῖ ἀκόμη ἢ χαρὰ διαγελαῖ.

Σὺ διδάσκεις ὅτι μία βραχυτάτη θνητοῦς
μὲ αἰώνιον πικρίαν ἐν τῇ γῆ ἀντιστοιχεῖ,
οἱ αὐτὸ λοιπὸν ἐν μέθῃ καὶ ἐν ἄκρῃ εὐθυμῖᾳ
σὲ προσδέχεται, ὦ Χρόνε, πᾶσα σήμερον ψυχὴ.

Χαῖρε, Χρόνε! μυριάκις ἂν σε ἴδωμεν καὶ πάλιν,
ἕκαστος γελῶν σοι λέγει **καλῶς ἦλθες**, κ' ἐν βοῇ
πάντες σὲ χειροκροτοῦμεν μὲ φαιδρότητα μεγάλῃν·
ὅτι εἶναι γλυκυτάτη κατὰ πάντα ἢ ζῶν.

Χαῖρε, Χρόνε! Σοὶ ἀξίζουσιν καὶ βασιλικά πρωτεῖα
καὶ ἐξάλλως μετὰ τόσης νὰ σε δέχωνται βοῆς,
εἴθε ὅμως νὰ παρέλθῃς ἐν εἰρήνῃ κ' εὐτυχίᾳ
καὶ σοι εἶπωμεν τὸ **χαῖρε**, ὅταν φύγῃς, ὑγιεῖς.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ Η. ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ

I

Ὁδοιπόρος μὲ καρδίαν μαρανθεῖσαν ἐκ τῶν πόνων,
πορευόμενος ἀσκόπως, τῶν παθῶν μου θρηνηδός,
ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Χάλκην, ὅπου πρὸ ὀλίγων χρόνων
ὁ ἀόυματος ἐτάφη τῶν **Παιγνίων** αἰδός.

Εἰς τὰ ὄτᾳ μου πενθίμως ὅτι ἀντηχοῦν νομίζω
τὰ μελωδικὰ του ἔπη, ἀρμονία γλυκερά,
καὶ τὴν συμπαθῆ μορφήν του εἰς τὰ νέφη ἀτενίζω
νεύουσάν με φιλοστόργως, μειδιῶσαν ἐν χαρᾷ.

Πλὴν τὸ πνεῦμά μου πλανᾶται, μ' ἀπατᾷ ἢ φαντασία·
ὑπερήφανος ἀπέπτη ὁ εὐπέτης ἀετός,
ὅπου ἀνοιξίς ἀνθίζει μυροβόλος κ' αἰωνία,
καὶ εὐφραίνεται ἐκεῖ, μόνον τοῖς ἀγγέλοις ὄρατός.

II

Ἄφες μελιρρύτους φθόγγους, πλὴν θιξικαρδίους, λύρα,
κλαῦσε, τῶν Πριγκιπονησῶν, ἀπῶν μελωδική,
Ζέφυροι αἰθεροδρόμοι, φέρετε εὐώδη μῦρα,
ὅπου ἤδη ἢ σκιά του ἡγεμοῦσα κατοικεῖ.

Χύσε δάκρυα, καρδία, φόρον σεβασμοῦ ἀρρήτου,
 ἄφες πάλιν, ὦ ψυχὴ μου, βαθυτάτην στοναχὴν,
 κ' ἐπωδύνως ὅπου εἶχε διαρρεύσει ἡ ζωὴ του
 ψάλε ἔλεγον πενθήρη κ' ἐγκαρδίαν προσευχὴν.

III

Κλαίω τὰς ταλαιπωρίας μεγαλοφυῶν πνευμάτων,
 τὰς βασάνους τόσων ὄντων ἀδυνάτων καὶ πτωχῶν
 καὶ τὴν ἐκλειψιν τοσούτων νεαρῶν ἐτι πλασμάτων,
 τόσων φαιειῶν ἀστέρων καὶ Ἀγγέλων ποθεινῶν.

Ναζωραῖε, πῶς ἠμείψθης;— Ἀρετὴ καὶ εὐφροσύνη,
 δι' ὑμᾶς πικροίαι, θλίψεις, στεναγμοὶ καὶ συμφορὰ·
 Γαλιλαῖοι καὶ Κολόμβοι! σὰς προσμένει ἐξορία,
 φθόνος, μῖσος κ' ἐπὶ τέλους τελευτὴ ὀδυνηρά.

Τί ἀντίθεσις! Ἀπόνως νὰ διέρχωνται τὸν βίον
 κ' εὐτυχοῦντα τόσα ὄντα ταπεινὰ καὶ ποταπά,
 καὶ τὸ ἀληθές ἐξ ἄλλου νὰ ἐκπίπτῃ μεγαλεῖον,
 καὶ ἡ εὐγενὴς καρδία φθίνουσα νὰ σιωπᾷ.

Τανταλίδη! ὀλοκλήρους κόσμους θεῶν αἰσθημάτων
 ἔφερες ἐν τῇ ψυχῇ σου τῇ μεγάλῃ κ' εὐγενεῖ,
 ὅμως νέος ἐστερήθης τοῦ φωτὸς τῶν σῶν ὀμμάτων
 κ' ἐζῆς ἐν νυκτὶ ὁ τάλας βαθυτάτη, σκοτεινῇ.

ᾠ, ποσάκις τὰς πρωίας ὑπ' ἐκείνους τοὺς πευκῶνας
 ἐκλαιες τὴν συμφορὰν σου μὲ περίλυπον ψυχὴν,
 ἢ ὡς ἐμπνευσθεὶς προφήτης ἤκουες τὰς ἀηδόνας
 ψιθυρίζων θεῖους στίχους καὶ ἁγίαν προσευχὴν.

Φεῦ! ἐπότισες τὸ χῶμα τοῦτο μὲ τὰ δάκρυά σου,
 ἔσχεες σὺ ὡς Γολγοθᾶ σου τὴν λαμπρὰν Ἐδέμ αὐτὴν,
 πλὴν ματαίως πρὸς τὸν Πλάστην ἔτεινες τὰ ὄμματά σου
 καὶ τὴν ὄρασιν ἐζήτεις παρ' αὐτοῦ τὴν ποθητὴν.

Ἡ ἀλγοῦσα ὑπαρξίς σου εἰς τὸ ἄγνωστον πρὶν πέση,
 πρὶν ὁ θάνατος σὲ ἴδῃ καὶ σὲ ἐναγκαλισθῇ,
 μάρτυρος ἡγιασμένον στέφανον εἶχες φορέσει
 κ' εἰς τοῦ πόνου ὀλοψύχως τὸν βωμὸν ἐξαγνισθῇ.

ᾠς λιβανωτὸν εὐώδη ἔπεμπες μετ' εὐσεβείας
 εἰς τοῦ Σαβαώθ τὸν θρόνον τ' ἄσματά σου μειδιῶν,
 δι' ἐκείνων παρεμύθεις τὰς ἀπέλπιδας καρδίας
 κ' ἐβλεπες παντοῦ καὶ μόνον τὸν ὑπέρτατον Θεόν.

Οὐρανέ! δὲν κατενύγης ἐρριμμένον εἰς σκοτίαν
 βλέπων Ἀγγελοῦ τοιοῦτον, δοιδὸν ἠδυνεπῆ,
 καὶ ἦν δίκαιον τοιαύτην φωτοδόλον εὐφροσύνην
 νὰ τὴν θάπτ' ἡ Εἰμαρμένη ἐν νυκτὶ ἀγριωπῇ;

ᾠ, ὄντως ἀδελφοί, ὦ Πλάστα, αἱ βουλαὶ καὶ οἱ σκοποὶ σου·
 δίδεις εἰς τὰ πλάσματά σου θεῖον αἶσθημα καὶ νοῦν,
 κ' ἐπ' αὐτῶν ἐνῶ τυποῦται ἡ εἰκὼν ἡ θαυμαστί σου,
 φεῦ! τὰ ρίπτεις ἐδῶ κάτω καὶ πλανῶνται καὶ πονοῦν.

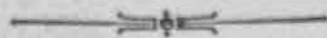
IV

Ἄν οἱ Ζέφυροι τὸ ἄσμα τῶν ἐρώτων ψιθυρίζουν,
 ἂν παντοῦ ἐνταῦθα θάλλη ἐξαισία καλλονή,
 καὶ τὰ κύματα ἠδέως ἐκεῖ κάτω ἂν φλοισβίζουν,
 πάλιν θλιβερὰ θὰ εἶναι τῆς ψυχῆς μου ἡ φωνή.

Τοῦ ἐνθουσιώδους βάρδου σκέπτομαι τὴν ἀτυχίαν,
 τὸν ἀνιάτον τοῦ πόνον συμπαθῶς ἀναπολῶ
 καὶ τῆς πλάνου κοινωνίας λησμονῶν τὴν ἀσχημίαν
 μὲ τὸ αὐλὸν τοῦ πνεῦμα νοερῶς συνομιλῶ.

Εἰς τὸν ἅγιόν τοῦ τάφου εὐσεβάστως γονατίζω,
 ἐπὶ ἱερῶν ὀστέων δέομαι σιωπηλῶς
 καὶ μὲ δάφνας ἀμαράντους καὶ μὲ δάκρυα ραντίζω
 καὶ φιλῶ τὸ χῶμα, ὅπερ τὸν σκεπάζει προσφιλῶς.

ᾠ ψυχὴ εὐλογημένη, ἠρεμοῦσα εὐφυσία,
 μὲ αὐτὴν τὴν προσευχὴν μου, μὲ αὐτὸν τὸν ἀσπα-
 μακαρίζουσά σε ἦδη ἡ πτωχὴ μου φαντασία [σμὸν,
 εἰς τὸν οὐρανὸν σοι στέλλει εὐλαβῆ χαιρετισμὸν.

ΦΙΛΩ ΠΟΙΗΤΗ

Τί εὐτυχία, φίλε μου, εἰς, ἐν ὄσφ ζῶμεν,
 νεότης ἀτελεύτητος ὁ βίος οὗτος ἦτο,
 καί, μέχρις οὗτου εἰς τὴν γῆν τὴν κρύαν καταβῶμεν,
 ἂν ἄσβεστον τὸ πῦρ αὐτῆς ἀπαύστως ἐτηρεῖτο.

Τί ὀλβιότης ἀληθῶς, καὶ ἂν εἰς τὴν μορφήν μας
 ἠκτινοβόλει πάντοτε τὸ ἄστρον τῆς ἐλπίδος,
 ἂν ἔτρεφε διπνεκῶς ὁ ἔρωσ τὴν ψυχὴν μας,
 ἂν νέφη δὲν ἐσκότιζον τὸν νοῦν μας καταιγίδος.

ᾠ, σκέφθητι! τί ἦδονὴ καὶ τί μακαριότης,
 εἰς ὡς ὄνειρον γλυκὺ διέρρεεν ὁ βίος,
 ἂν ἐβασίλευε παντοῦ ἀγάπη καὶ ἰσότης
 κ' εἰς μυροβόλον ἀνοιξὶν ἐζῶμεν αἰωνίως.

Καὶ τέλος ν' ἀποθάνωμεν, ἀλλ' ὅμως ὅπως σβύνει
 τὸ ἄστρον ἐν τῷ οὐρανῷ ἀπόνως, γαλιναῖον,
 χωρὶς ἀπέλπιδα φωνὴν ἢ στεναγμὸν ν' ἀφήνη,
 πλὴν μᾶλλον μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀληθῶς ὡραῖον.

Ναί, ν' ἀποθάνωμεν, ἀλλὰ ἐν προσφιλεῖ ἀγκάλῃ·
 ὄχι περίλυποι, φαιδροί, μὲ ἄσμα εἰς τὰ χεῖλη,
 ἐνῶ Ἀγγέλου καλλονὴ ἐνώπιόν μας θάλλει,
 ἐνῶ μᾶς δίδει φίλημα ἠγαπημένη φίλη.

Ὅχι! δὲν εἶναι θάνατος, δὲν εἶναι δυστυχία
 τοιοῦτος θάνατος γλυκὺς, τοιοῦτο τέλος βίου·
 εἶναι εἰς ὕπνος νύδνυμος ἐν τῇ ἀθανασίᾳ
 καὶ ἀγαστὴ συνέχεια ὀνείρου ἐξαισίου.

Εἶναι τὸ τέλος ἡδονῆς καὶ συμποσίου θείου·
 κ' ἐνῶ εἰσέτι τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἀναπολοῦμεν,
 ἐξαίφνης εὗρισκόμεθα ἐν μέσῳ συμποσίου
 ὠραιότερου κ' ἐραεὶ ἐν τούτῳ εὐθυμοῦμεν.

Καὶ ὅμως! ἀσπλαγχνος ἡμᾶς διέπει Εἰμαρμένη·
 μόλις ἰδῶμεν τὴν χαρὰν, ἀρχίζει ἡ ὀδύνη·
 ἡ ἀκνδία τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξιν μαραίνει,
 καὶ ἐξαντλεῖται ἡ ψυχὴ, γηράσκει καὶ ἐκείνη.

Δὲν ἐπιστρέφει, φίλε μου, τὸ ἔαρ τῆς καρδίας,
 ἡ τῶν ἀσμάτων ἐποχὴ, ἡ ὥρα τῶν ἐρώτων·
 ὁ τάφος τὰς ἐλπίδας μας καλύπτει τὰς κρυφίας,
 καὶ σκότος τὸν ὀρίζοντα τοῦ βίου μας τὸν πρῶτον.

Λοιπόν, πρὶν εἶτι ὁ χειμὼν τῆς ἡλικίας φθάσῃ,
 ἐν ὅσῳ στέμμα ζηλευτὸν τὸ μέτωπόν σου στέφει,
 πρὶν τῆς ὠραίας σου ζωῆς τὸ δένδρον παρακμάσῃ,
 ἡ πίστις τὴν εὐαίσθητον καρδίαν σου ἄς τρέφῃ.

Καὶ ὅταν πλέον λυγισθῆς κ' ἐπέλθῃ καὶ ὁ κόρος
 κ' εἰς τάφον ἀναμνήσεων μεταβληθῇ τὸ στῆθος,
 μὴ θάψῃς ἐν σκεπτικισμῷ τὸ πνεῦμα καὶ προῶρως
 ἀπελπισθῆς, ὡς πράττουσιν οἱ ποιηταὶ συνήθως.

Μὴ! μὴ ἀφήσῃς τὴν ψυχὴν νὰ νεκρωθῇ μοιραίως,
 ἀλλὰ καθὼς ὁ ἥλιος ἐγγίζων πρὸς τὴν δύσιν
 πορεύεται λαμπρότερος καὶ μᾶλλον θαρραλέος,
 οὕτω καὶ σὺ βλέπε αὐτοῦ τοῦ δράματος τὴν λύσιν.

Ἄφες! ὁ νοῦς σου ἕληλά ἄς ἵπτατ' ἐλευθέρως,
 κ' ἐνῶ ζητεῖ τὸ σῶμά σου γαλήνην αἰώνιαν,
 τὸ ἅγιόν σου αἶσθημα, ὁ πρὸς τὰς Μούσας ἔρωσ
 θὰ σ' ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀθανασίαν.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Κάθε λουλοῦδι ἀσπλαγχνη ἡ Μοῖρα τὸ μαραίνει,
 κάθε ἀστέρι λαμπερὸ ἀγάλι' ἀγάλια σβύνει,
 ὅς τῇ γῆ αὐτὴ ἀμάραντο ἓνα λουλοῦδι μένει
 κ' αἰώνια φῶς ἀκοίμητο μόν' ἐν' ἀστέρι χύνει.
 Αὐτὸ τὸ δῶρο, ποῦ τιμᾷ τὸν ἄνθρωπο κ' εὐφραίνει,
 εἶν' αἶσθημα ἀθάνατο, τὸ λέν' εὐγνωμοσύνη.

ΘΡΗΝΟΣ ΦΘΙΣΙΚΟΥ

(Ἀφιερῶται τῇ προσφιλεῖ μνήμῃ τοῦ Κ. Κρονστάλλη.)

Γλυκὺς, ὠραῖος, εὐφύης καὶ ποιητὴς ἐπίσης,
εἰς τῆς ζωῆς του τὴν αὐγὴν, ταλαίπωρος εἰς νέος,
ἐνῶ θυμῆρος ἤνθιζε περὶ αὐτὸν ἡ φύσις,
ἐκεῖνος ἐμαραίνεται καὶ ἐφθίνε μοιραίως,
κ' ἐκτὸς τῆς μαύρης Μοίρας του, τοὺς πάντα συνεκί-
όποτε στίχους ἔψαλλε τοιούτους καὶ ἐθρῆνει. [νει,

«Δότε μοι αὐραν, δότε μοι ἀέρα ζωογόνον,
ἀκτινοβόλον ἥλιον, ὀρίζοντα ὠραῖον,
φῶς καὶ σκιὰν ἐντὸς πυκνῶν καὶ ἀνθηρῶν λειμώνων
καὶ βάλσαμον τῶν πόνων μου τῶν τόσων καὶ βαθέων.
κάν τὴν ἐλπίδα δότε μοι, ὦ φίλοι, τὴν γλυκεῖαν,
ὄτι θ' ἀνεύρω αὐριον τὴν ποθητὴν ὑγείαν.

»ὦ, συμφορὰ μου! πανταχοῦ πᾶσα ψυχὴ σφριγῶσα
εὐφραίνεται ἐν τῇ ζωῇ καὶ ᾄδει καὶ ἐλπίζει,
ἀλλ' ἡ καρδιά ἡ ἐμὴ πενθίμως σιωπῶσα
τὸν κόσμον τοῦτον ὑστατον μὲ πόνον χαιρετίζει.
Ταλαίπωρος! εἰς τῆς ζωῆς τὸ ἔαρ τεθλιμμένη
χάνει τὰ ἀνθη καὶ τὸ φῶς καὶ θάνατον προσμένει.

»ὦ, χαίρετε, ἐλπίδες μου καὶ πόθοι μυστικοί μου
κ' ἐρατεινά μου ἄσματα καὶ ὄνειρα ὠραῖα·
ἀλγοῦσα ἐκπατρίζεται ἡ ἐμπαθὴς ψυχὴ μου,
κ' ὑπάγω ὅπου θύελλα κ' ἐμὲ ὠθεῖ βιαία.
ὦ, ἐννοῶ· ὁ θάνατος τὴν ὄψιν μου θωπεύει,
καὶ πίπτω, ὅπου ἀλκτοκτος γαλήνη βασιλεύει.

»Εἰς τὰγνωστον! τί ἠδονὴ ἐκεῖ καὶ εὐτυχία!
Καὶ ὅμως πόσον μὲ φοβεῖ τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο...
Πῶς μὲ πτοεῖ ἡ παγερὰ τοῦ μνήματος σκοτία...
καὶ αἰωνίως σιωπῶν ἐκεῖ τί θ' ἀπογείνω;
Μιᾶς ἀνοίξεως ζώην, Θεέ μου, δός μοι πάλιν,
καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν μέλλουσαν, τὴν ἄλλην.

»Θέλω νὰ ζήσω, νὰ χαρῶ, νὰ ψάλω, νὰ γελάσω...
Θέλω... ἀλλ' οἴμοι! ὅλον ἐν βαδίζω πρὸς τὸ μνήμα·
πόσον λυποῦμαι, οὐρανέ, τὴν θέαν σου νὰ χάσω·
ὦ Πλάστα μου, στερέωσον τὸ σφαιερὸν μου βῆμα
καὶ ἄφες με ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ κόσμος ὁ ἐπάνω
τί θὰ κερδίση, ἂν ἐγὼ προῶρως ἀποθάνω;

»Οὔτε ἐν ἄνθος σου ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ πατήσω·
θὰ ζῶ λατρεύων σε θερμῶς, ὑμνῶν τὸ ὄνομά σου·
τὴν φωλεάν μου ὡς πτηνὸν κ' ἐγὼ ἐδῶ θὰ στήσω
καὶ μειδιῶν θὰ δέχωμαι τὰ θεῖα ἀγαθὰ σου·
κ' ἐν ὄσφ ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται καὶ πάλλει,
θὰ συμπαθῇ τοὺς δυστυχεῖς, τὴν δόξαν σου θὰ ψάλλῃ.

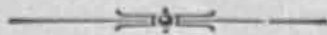
» Ἄφες νὰ ζήσω· τοῦρανοῦ μ' ἐνθουσιᾷ τὸ χρῶμα·
ἀποθεοῦμαι ἀληθῶς τὰ ἄστρα ἀτενίζων
κ' ἐμπνέομαι θαυμάσια, ὅταν βυθίζω τ' ὄμμα
ὅπου ἀπλοῦται φωτεινός, ἀπέραντος ὀρίζων.

Κριμα! τοῦ στίθους μου τὸ πῦρ παράκαιρα θὰ σβύσῃ,
ἐνῶ καὶ λίθους δύναται ψυχρούς νὰ συγκινήσῃ.

» Δότε μοι, φίλοι, δότε μοι πνοὴν ἐκ τῆς πνοῆς σας.
Δὲν βλέπετε; κλονίζομαι καὶ φθάνει ἡ ἑσπέρα·
λοιπὸν δανείσατέ μοι σεῖς ζωὴν ἐκ τῆς ζωῆς σας
καὶ δότε φῶς ἐλάχιστον εἰς δύοντα ἀστέρα.

Φεῦ! εἶναι λίαν φοβερός ὁ θάνατος ἐκεῖνος,
ὁ τὴν νεότητά σκληρῶς μαραίνων κ' ἐπωδύνων».

Ναί, κριμα! μόλις ἐκυψε τὰ κρινα νὰ ποτίσῃ
τῶν μυστικῶν ἐλπίδων του, ὠλίσθησε καὶ πίπτει...
καὶ τώρα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν ζωογονήσῃ,
ἡ Φοῖβη εἰς τὸν τάφον του χρυσᾶς ἀκτῖνας ῥίπτει...
Ἄλλ' ὅταν ἀποθάνωμεν κ' ἡμεῖς, εἰς σφαῖραν ἄλλην
τὸν ψάλτην ἄρά γε αὐτὸν θ' ἀκούσωμεν καὶ πάλιν;

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ

Τὸν ξέρετε τὸν Βόσπορο, τὸν κοσμοξακουσμένο,
ποῦ τραγουδεῖ μελωδικὰ
τὰ κάλλιπ του τὰ μαγικά
τὸ κῦμα ποῦ ἀπ' τὸ πέλαγος γυρνάει ἐρωτευμένο;

Ἵς τὰ δάση του γλυκόλαλα φωλιάζουνε πουλάκια
καὶ κάτου, μέσ' ἔς τῆς ρευματιαῖς
ἢ καταπράσιναις ἰτιαῖς
τὰ δάκρυά τους χύνουνε ἔς τὰ δροσερὰ αὐλάκια.

Χιονάτοι γλάροι ζωηροὶ ἔς τὴν ὄψιν του πετοῦνε
καὶ λούζουν τ' ἄσπρα τους φτερά,
καὶ μὲ φωναῖς καὶ μὲ χαρὰ
σπαρταριστὰ κι' ὀλόχρυσά ψαράκια κυνηγοῦνε.

Πλέχουν βαρκούλαις ἐλαφραῖς κοντὰ ἔς τὸ περιγιάλι·
καὶ περπατοῦν ἔς τὴν ἀμμουδιά,
Ἵσαν εἶναι ἡσυχὴ βραδυά,
κοπέλλαις ἀγγελόμορφαις μὲ ζηλεμένα κάλλιπ.

Τὴν νύχτα ἀνθοστόλισταις Νεραΐδες ψαρεύουν
Ἵς τὰ κρυσταλλένια του νερὰ
καὶ ἔς τὰ βουνά του τ' ἀνθηρά,
πρὶν σβύσουν τᾶστρα, παίζουνε κι' ὀλόχαραις χορεύουν.

Τὸν εἶδατε τὸν Βόσπορο μεσάνυχτα, σὰν βγαίνει
τὸ φεγγαράκι ἄντροπαλό,
καὶ ἀεράκι ἀπαλό
ὅταν χαϊδεύῃ σιγανὰ τὴν φύσιν μεθυσμένη;

Σὰν διαμαντένια καὶ λαμπρὴ λεκάνη, καθρεφτίζει
ἔς τὰ βάθη τοῦ τὸν οὐρανὸ,
καὶ κάθε ἄστρο φωτεινὸ
ἐκεῖ μὲ χάρι τῆς χρυσαῖς ἀχτίδες τοῦ βαφτίζει.

Κι' ἀπὸ μακρὰ ἀκοῦς γλυκὸ τραγοῦδι, ποῦ ξυπνάει
μέσ' ἔς τὴν καρδιά σου μυστικὰ
αἰσθήματα ἀγγελικά,
καὶ ἡ ψυχὴ σου χαροπὴ ἔς τὰ σύγνεφα πετάει.

Τὸν εἶδατε τὸν Βόσπορο σὲ μαύρην τρικυμία,
ὅταν βροντᾷ ὁ οὐρανὸς
κ' εἶναι ὁ κόσμος σκοτεινὸς
καὶ ἡ ζωὴ ψυχομαχᾷ, θαρρεῖς, μὲ ἀγωνία;

Ἀστράφτει ἡ Ἀνατολὴ κ' ἡ Δύσι ἀπαντάει
μ' ἀστροπελέκια φοβερά,
καὶ ὅλα κλαῖν' λυπητερά,
καὶ τ' ἀφρισμένο κύμα τοῦ βαρεῖα, βαρεῖα βογγάει.

Ἐσὺ αὐτὴν τὴν ἄγρια στιγμὴ ὁ νοῦς μας ζαλισμένος
ἀπὸ τὰ σύγνεφα θαρρεῖ
πῶς δίνει πάλι τρομερὴ
κατάρρα ἔς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ὁ Πλάστης ὠργισμένος.

Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ πανόραμα μᾶς δίνει
μιὰν ἑξαψὶ μοναδική,
καὶ μεγαλεῖο ἔχει ἐκεῖ
ἢ τρικυμία πλειότερο ἀπ' τὴν καλὴν γαλήνη.

Ἄλλα τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ μαγεύουν ἐκεῖ πέρα,
καὶ ἀπ' τὰ οὐράνια μουσικὴ
λὲς πῶς ἀκοῦνε θεϊκὴ
ἐκεῖνοι, ποῦ τὸν Βόσπορο θαυμάζουν νύχτα ἡμέρα.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Σὰν πεταλούδα κάτασπρη, ἀπ' τ' ἄνθια ποῦ ῥουφάει
τὸ μύρο τοῦς καὶ τὴ δροσιὰ καὶ φεύγει καὶ πετάει,
ἔτσι κ' ἐσὺ μὲ μιὰ ματιὰ, σὰν ἔρχεσαι κοντά μου,
μοῦ παίρνεις ὅλη τὴ ζωὴ, ποῦ ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου
καὶ φεύγεις καὶ ἀδιάφορη ἄλλοῦ κυττάζεις πάλι
καὶ ὅλους, ὅλους τοὺς γελάς μὲ ἀπονιὰ μεγάλη.

ΣΤΡΟΦΑΙ

Αἱ νύκτες αἱ ὀδυνηραὶ δὲν ἔχουσι πρωΐαν . . .

Καθὼς εἰς χαῖνον βάραθρον εἴαν τις ὀλισθήσῃ
καὶ πέσῃ αἰθένης ἔντρομος, δὲν ἔχει σωτηρίαν,
φεῦ! οὕτω κ' ἡ καρδιά μας ἂν ἄπαξ ἀπελπίσῃ,
εἰς νύκτα μαύρην σιωπᾶ καὶ φθίνει τεθλιυμένη,
διὰ παντὸς τῆς πρώτης τῆς χαρᾶς ἐστερημένη.

Τὰ ἄστρα μόνον ἐν στιγμῇ γαλήνης ἐξαστράπτουν·
ὅλα παρίστανται φρικτὰ ἐν ὥρᾳ τρικυμίας·
τὴν ὑπαρξιν ὀλέθρια αἱ θλίψεις ὑποσκάλπτουν·
σβύνει τὸν νοῦν ἀνίλεως ἡ χεὶρ τῆς δυστυχίας,
καὶ ἂν εἰς μόχθους ἡ ψυχὴ συνήθεις ἐξαντλῆται,
εἰς τῆς τιμῆς τὸ πάνθεον ποτὲ δὲν ἀφικνεῖται.

Ἐκεῖναι αἱ θεσπέσιαι καὶ μάγοι μελωδίαί,
ἐκεῖναι αἱ ἀπόρητοι καὶ ὑψηλαὶ ἐκφράσεις,
πᾶν ὅ,τι ὄνειροπολοῦν αἱ εὐγενεῖς καρδίαί
εἰς ἄλλους κόσμους ψάλλεται, τ' ἀκούει ἄλλη πλάσις.
Ἐδῶ, καθὼς μετέωρα εἰς τ' οὐρανοῦ τοὺς θόλους,
βλέπομεν κάπου ἀμυδρῶς ιδέας φωτοβόλους.

Ἴδῃτε! πίπτουν γίγαντες, πρὶν ἔτι ἀνδρωθῶσι,
δύουν φωστῆρες ἐκλαμπροὶ, πρὶν ἔτι ἀνατεῖλουν,
καὶ τῆς Ἑδὲμ οἱ Ἄγγελοι ἐδῶ ἂν καταβῶσι,
πρὸ τῆς ἀνάγκης καὶ αὐτοὶ οἱ πλάνοι θὰ ὀφείλουν
νὰ ἔρπωσι χαμαίζηλοι κ' ὑπὸ τῆς δυστυχίας
μοιραίως θὰ μετατραποῦν εἰς πλάσματα σκοτίας.

Ποῦ ἔφυγεν ὁ Πύγασος; Ποῦ ἄρα ἀνατέλλει
ὁ Ἥλιος, ὁ τὴν ψυχὴν τὴν ἐμμουσον θερμαίνων;
Πότε καὶ πάλιν ἐνθεα θ' ἀκροασθῶμεν μέλη
καὶ θὰ λαμπρύνωμεν τὸν νοῦν μὲ φῶς ἡγιασμένον;
Φεῦ! βασιλεύει σήμερον ἡ ὕλη, κ' εἰς συνήθεις
ιδέας ἐξιστάμεθα καὶ χάσκομεν εὐήθεις.

Θέλει εὐρὺν ὀρίζοντα καὶ αὔραν ζωογόνον
καὶ θεῖαν ἀγαλλίασιν κ' ἐνθουσιῶδες θέμα,
διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ψυχὴ εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον
καὶ τὸ λαμπρὸν περιβληθῇ τῆς ἀληθείας στέμμα·
εἰ δ' ἄλλως, ἂν εἰς βόρβορον κυλίται καὶ ἔλθῃ,
ἐκεῖ ἀθλία νὰ σαπῇ καὶ ν' ἀποθάνῃ μέλλει.

Θραυσθῆτω πᾶσα εὐμολπος καὶ ἐστεμμένη λύρα·
μὴ δάφνας, μόνον ἄκανθαν τὸ χῶμα ἄς βλαστάνῃ·
ἢ φαντασία ἄγονος ἄς σβέννυται καὶ στείρα·
ἀντὶ δι' ὄμβρου, ὁ Θεὸς μὲ τέφραν ἄς μᾶς ῥάνῃ,
καὶ ἂν ὑπάρχῃ εὐγενῆς κ' εὐαίσθητος καρδιά,
ἀδημονοῦσα ἄς ταφῇ ἐν τῇ ἀνζισθησίᾳ.

Ἦ κοινωμία — δῆμιε τῶν ἀγαθῶν πλασμάτων —
 ἥτις συντριβεῖς ἀπνῶς ἐξόχους διανοίας,
 μέσῳ τοσοῦτων οἰμωγῶν καὶ γόων καὶ αἱμάτων
 μὲ προσωπίδα εἰδεχθῆ αἰσχρᾶς ὑποκρισίας,
 ἀκόλαστος Ἡρωδίας, ὀρχεῖσαι μαινομένη
 καὶ μόνον τῶν θυμάτων σου ὁ θρῆνος σὲ εὐφραίνει.

Μὲ λύπην ἀπερίγραπτον χαμαὶ τὸ γόνυ κλίνω
 κ' ἐνῶ πρὸς τᾶν ὠσιπῶν ἀγάπης βλέμμα τείνω,
 ἐντός μου ψάλλω μυστικῶς ῥοδὴν ἐπικηδεῖαν
 καὶ κλαίω πᾶσαν δύουσαν προώρως εὐφυσίαν.
 Ἑλπίς γλυκεῖα! Ἄρά γε ἐκεῖ εἰς τοὺς ἀστέρας,
 ὡς ἀθλοφόροι, τῆς τιμῆς θὰ λάβωσι τὸ γέρας;

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Στεφάνῳ τῷ Ῥάλλῃ καὶ τῇ ἀνζύγῳ αὐτοῦ
 κατὰ τὴν εἰς Κων/πολιν ἀφιξίν αὐτῶν.

Τώρα, ποῦ ἀνοίξει γλυκεῖα ἐδῶ μωσχοβολαίει
 κ' ἡ φύσις ὅλη ἐφόρεσε στολίδια ἀνθηρὰ
 καὶ ἔσαν τὴν νύφην ὀλόχαρη τὰ κάλλη της θωραίει
 ἔς τοῦ μαγικοῦ Βοσπόρου μας τὰ γαλανὰ νερά,
 καὶ τὸν ἴδικό σας ἐρχομὸ μὲ πόθο χαιρετίζουμε
 καὶ μ' ἄνθια δροσοπότιστα τὸν δρόμο σας στολίζουμε.

Μέσα ἔς αὐτὴν τὴν ὠμορφιὰ τὴν μάγισσα καὶ θεία,
 ποῦ ὅλα ἀναστήνουνται κ' ἐλπίζουν καὶ γελοῦν,
 καὶ ἔς τὴν ἀθάνατη αὐτὴ τοῦ κόσμου ἀρμονία,
 ποῦ ἐμψυχα καὶ ἀψυχα ἐδῶ γλυκολαλοῦν,
 μιὰ μουσικὴ γλυκύτερη ἀρχίζει ἡ καρδιά μας,
 καὶ ψάλλει ὕμνο ἔς τὴν τιμὴ ἢ ἀδολεῖα χαρὰ μας.

Ἀγαπημένα πλάσματα κι' εὐγενικὸ ζευγάρι,
 τὴν ἀρετὴ ἔς τὴν ὄψι σας καθένας χαιρετίζει,
 ποῦ χύνει φῶς ἀκοίμητο κ' ἔχει οὐράνια χάρι
 καὶ ποῦ τῆς δόξας στέφανο ἔς τοὺς ἀγαθοὺς χαρίζει,
 τὴν ἀρετὴ, ποῦ πρόθυμη ἔς τοὺς λυπημένους δίνει
 χαμόγελο, παρηγοριὰ καὶ ἐλεημοσύνη.

Ἀκούστε τί ἀθάνατα τραγούδια τραγουδοῦνε
τ' ἀηδόνια, ποῦ φωλιάζουνε σὲ δάση μαγικά,
τώρα, ποῦ ὅλα χαροπὰ ἐδῶ λαμποκοποῦνε
καὶ τὴν ψυχὴν μὲ ὄνειρα εὐφραίνουν θεϊκά.
Πάρτε ζωὴν καὶ δύναμι ἀπ' τοῦ Μαγιοῦ τὰ κάλλη,
ποῦ τὰ μυρόνει τοῦ Θεοῦ ἢ χάρι ἢ μεγάλη.

Γιὰ ὄσους ἐγεννήθηκαν καὶ ζοῦν γιὰ ν' ἀγαποῦνε
κ' ἔχουν σκοπό τους τὸ καλὸ νὰ κάνουνε 'ς τὴ γῆ,
γι' αὐτοὺς τὰ ἄστρα λάμπουνε καὶ τὰ βουνὰ ἀνθοῦνε
καὶ ἀναστίνει σύσσωμο τὸν κόσμον ἢ αὐγὴ
γι' αὐτοὺς εἶν' ὁ Παράδεισος, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη
λαμπρὸ τὸν ἀνδριάντα τους μέσ' 'ς τὴν καρδιά μας
[στήνει.

Πάρτε λουλούδια τρυφερὰ 'ςὰν τὰ αἰσθήματά σας,
λουλούδια, ποῦ ἀγγελόμορφαις Νεραΐδαῖς τὰ πο-
[τίζουν,
κι' ἄμποτε πάντα ἀνοιξὶ νὰ ἔχη ἡ καρδιά σας,
κι' ὅλα γιὰ σὰς ν' ἀνθολογοῦν καὶ νὰ μοσχομυ-
[οῖζον.

Χαρῆτε! Ἡ βασίλισσα τῆς γῆς ἢ ἔξακουσμένη
σὰς χαιρετίζει μὲ χαρὰ, σὰς βλέπει εὐτυχισμένη.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Ἐδῶ, 'ς αὐτὴν τὴν ἐκκλησιὰ τὴν μαρμαροχτισμένην,
'ς τὴν ἅγια Παρασκευὴ ποῦ εἶν' ἀφιερωμένη,
ποῦ ἔχει τὸ τέμπλο τὸ χρυσοῦ, τὰ ξομπλιαστὰ φανάρια
καὶ κεντημένα φλάμπουρα ἀπὸ μαργαριτάρια,
ἐδῶ, 'ςὰν ἤμουνα παιδὶ ἀθῶο, μὲ τὸν νοῦ μου
'πετοῦσα καὶ ἀνέβαινα 'ς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ μου.

Ἄχ! διέτε 'ς τὸν αὐλόγυρον! ἀκόμα ἐκεῖ ἀπάνου,
μέσ' 'ς τὸν ἀθάνατο κορμὸ ἐκείνου τοῦ πλατάνου,
εἶν' ἡ καμπάνα, μὰ φορὰ κ' ἐγὼ ποῦ τὴν ἔχτυποῦσα
καὶ 'ς τὴ φωνὴ τῆς τὸ πρωὶ ὀλόχαρο ἐξυπνοῦσα
καὶ πῆγαινα 'ς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ εἰπῶ τὴν προσευχή μου,
ὅταν ἀγνὴ πρωτοάνθιζε ἡ πίστιν 'ς τὴν ψυχὴ μου.

— Καμπάνα μου βροντόφωνη! ὅταν σὲ βλέπω, νοιώθω
μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου μυστικὸ κ' εὐλογημένο πόθο,
καὶ κουρασμένος 'ςὰν γυρνῶ καὶ πάλι 'ς τὸ χωριό μου,
εὐρίσκω τὴν γαλήνην μου καὶ βλέπω τὸν Θεό μου,
μόλις σ' ἀκούσω νὰ χτυπᾷς βαρειά, βαρειά καὶ πάλι
καὶ 'ς τοῦ Βοσπόρου ἀντιλαλῆς τ' ὦραῖο περιγιάλι.

Ἄς ἦταν νᾶμουνα παιδί ἀκόμα εὐτυχισμένο
καὶ ἀμέριμνο, ὄλο ζωὴ κ' ἐλπίδα νὰ προσμένω,
ἔσαν ἔνημερόνῃ Πασχαλιά, ν' ἀκούσω ἔς τὴ φωνή σου
τὴν ἀγιασμένη εἶδησι, φωνὴ τοῦ Παραδείσου,
καὶ ἀνεστημένο τὸν Χριστὸ νὰ τὸν γλυκοφιλήσω
καὶ ἕστερα τὸ κόκκινο αὐγὸ μου νὰ κουτρήσω.

Ἄ! τὸν καλὸ αὐλόγυρο, τὴν ὠμορφιά του ὄλη,
τὸν πλάτανο, τ' ἀγίασμα, τ' ὠραῖο περιβόλι,
τὴν κούρα βρούσι, τὰ κελλιά καὶ τὸ σχολειὸ πλιὸ πέρα,
ὄλα τὰ βλέπω μὲ χαρὰ καὶ λύπη κάθε ἡμέρα·
μὰ ὅταν διῶ τῆς μάνας μου τὸ μνήμα ἐκεῖ ἔς τὴν ἄκρη,
μυρῶνει ὄλους τοὺς νεκροὺς τὸ καρδιακό μου δάκρυ.

Καὶ ἕστερα τὴν ἐκκλησιὰ γυρνῶ καὶ βλέπω πάλι,
ποῦ μου ἀνοίγει ὀλόφωτη παρηγοριᾶς ἀγκάλη,
ποῦ ἔσαν μπτέρα σπλαγχνικιά εἰν' ἔτοιμη νὰ χύσῃ
μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου βάλσαμο καὶ νὰ με ἀναστήσῃ,
καὶ τότε μὲ τὸν νοῦ πετῶ εὐθύς ἔς τὰ περασμένα
καὶ μόνο νεκρολούλουδα θερίζω μαραμμένα.

Ἀγαπημένη ἐκκλησιὰ καὶ τρισευλογημένη!
γιατί αἰώνια ὑμνεῖ τὸν Πλάστη καὶ εὐφραίνει
κι' ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βάσανα μᾶς πάει ἔς τὰ οὐράνια
καὶ τῆς σκεπῆς τῆς ὀ μικρὸς Σταυρὸς μὲ ἑπερφήνεια
ἡμιλεῖ μὲ τᾶστρα, τὸν καλὸ Θεὸ μας χαιρετάει
κ' αἰσθήματα ἔς τοὺς Χριστιανοὺς ἀθάνατα ἔξυπνάει.

Πόσαις χρονιαῖς, ἔσαν ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ
τὴν νύχτα τοῦ Ἐπιτάφιου νὰ κάνουν λιτανεῖα,
ἀναφτα κίτρινο κερὶ καὶ ἔκαια λιβάνι,
κι' ὁ Ἐπιτάφιος κοντὰ ἔσαν ἔβλεπα νὰ φθάνῃ,
ἡγονάτιζα καὶ ἐκλαίγα ἔς ἀγαπημένο μνήμα,
προτοῦ μου πνίξῃ τὴν ψυχὴ τῆς ἀμαρτίας κῦμα.

Ἐδῶ, ἔς αὐτὴν τὴν ἐκκλησιὰ, ἔς τὸ ἀναλόγι ἐκεῖνο,
μὲ καθαρῶτατη ψυχὴ ἔσαν τῆς αὐγῆς τὸ κοῖνο,
μιά ἡμέρα ἰδιόβαζα κ' ἐγὼ ψαλμοὺς καὶ προφητεῖαις
κ' ἐνόμιζα πῶς ἄκουα Ἀγγέλων ψαλμοφῳδίας,
ἔσαν ἔβγαιναν τὰ ἅγια, καὶ μὲ τὴν φαντασία
ἠθωροῦσα λαμπροστόλιστη τὴν θεία μας θρησκεία.

Ἐδῶ, ἔς αὐτὸν τὸν νάρθηκα ὁ γέρω δάσκαλός μας,
ἔς τὸν δρόμο τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ ὁ πρῶτος ὁδηγός μας,
ἔσαν ἔψελνε ἔσπερινός, μᾶς ἔφερον' ἐδῶ πέρα
κι' ἀπὸ παιδιὰ μᾶς ἡμάθαινε ἔς τοῦ κόσμου τὸν Πατέρα
αἰώνια νὰ ἐλπίζουμε, νὰ τὸν δοξολογοῦμε,
πάντοῦ νὰ τὸν λατρεύουμε καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦμε.

Ἐδῶ ἔς αὐτὴν τὴν ἐκκλησιὰ, ποῦ τὴν γλυκειὰ χαρὰ του
εὐρίσκει κάθε χριστιανὸς καὶ τὴν παρηγοριά του,
ἐδῶ ἐπροσευχήθηκε ἡ γενεά μου ὄλη·
καὶ ὅταν ἦμουνα παιδί, θαρροῦσ' αὐτοὶ οἱ θόλοι
πῶς ἀνοιγαν καὶ μ' ἔδειχναν ἔς τὰ ἕψη ἐκεῖ πέρα
μὲ ἀγγελικὸ χαμόγελο τὴν δόλια μου μπτέρα.

Θυμοῦμαι ἤμουν μικρός, πολὺ μικρὸς ἀκόμα,
 ἔσαν εἶδα φίλο μου πιστὸ νὰ τὸν σκεπάζῃ χῶμα,
 ἔσαν ἔμαθα πῶς ὅλους μας μοῖρα σκληρὴ ὀρίζει,
 πῶς ἔς τὴν ψυχὴ μας ἡ χαρὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνθίζει·
 ἔδω τὸ πρῶτο δάκρυο τῆς λύπης μου ἐχύθη,
 ἔσαν ἐγνωίωσα κ' ἐγὼ καὶ μὸ καὶ πόνου μέσ' ἔστα στήθη.

Πόσα παιδάκια ἔφεραν ἔδω νὰ τὰ βαπτίσουν
 καὶ μὲ τὸ θεῖο βάπτισμα ζῶν νὰ τὰ χαρίσουν·
 πόσους ἔστεφάνωσαν ἔδω μὲ δόξα κ' εὐτυχία,
 μὰ ἀπὸ κάμποσον καιρὸ μὲ μαύρη ἀπελπισία
 καὶ πάλι τοὺς ἔξανάφεραν νεκρούς, σαββανωμένους
 καὶ μέσ' ἔστο νεκροκράββατο τὸ κρῦο ἔξαπλωμένους.

Ποιὸς ξεύρει ὁ Παντοκράτορας ἐκεῖνος, ποῦ ἀπ' τοὺς
 κ' ἀπ' τὴν σκεπὴ τῆς ἐκκλησιᾶς μᾶς εὐλογαίει ὅλους,
 ὠραῖοι πολυέλαιοι ποῦ καίνε ὀλόγυρά του
 καὶ μέσ' ἔς τὰ φυλλοκάρδια μας ποῦ βλέπει ἡ ματιά του,
 πόσους θὰ εἶδε δυστυχεῖς βαρεῖα ν' ἀναστενάζουν,
 νὰ κλαῖν' καὶ μὲ παράπονο πικρὸ νὰ τὸν κυττάζουν.

Ἄχ! μέσ' τὸ μνημῆμά μου νεκρὸ προτοῦ μὲ καταβάσουν,
 ἔδω ἔς αὐτὴν τὴν ἐκκλησιὰ κ' ἐμένα νὰ διαβάσουν,
 γιὰ τὴν θαρρῶ, μόλις μὲ διῆ, πῶς θὰ μὲ ἐλέησῃ
 αὐτὸς ὁ Παντοκράτορας, ποῦ ἀπὸ παιδὶ μὲ ξεύρει,
 καὶ ἴσως τὴν ταλαίπωρὴν ψυχὴ μου τὴν ἀφήσῃ
 ἐκείνους ποῦ ἐκλαίε ἔς τὴν γῆ κοντάτου νὰ τους εὔρη.

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΟΡΦΑΝΑ

(Εἰς εἰκόνα τοῦ περιοδικοῦ «Κήρυκος»)

Ἔσαν δυὸ λουλούδια, ποῦ, προτοῦ τὴν μυρωδιὰ τους
 [χύσουν,
 τὰ κιτρινίζει τοῦ Βορρὰ φαρμακερὴ πνοή,
 ἔτσι κ' αὐτὰ τὰ ἔμαραν ἡ Μοῖρα, πρὶν γνωρίσουν
 μιὰ γλύκα ἔς τὴ ζωή.

Εἶν' ὀρφανὰ! δὲν ἔχουνε πατέρα καὶ μητέρα!
 θὰ μεγαλώσουνε χωρὶς παιχνίδια καὶ φιλιά
 καὶ θὰ γυρνοῦνε μοναχὰ ἔς τὸν κόσμον νύχτα ἡμέρα,
 ἔσαν ἔρημα πουλιά.

Ἄχ! γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνοιξὶ γλυκεῖα θὰ λουλουδιάζῃ,
 θὰ κελαῖδοῦν ζευγαρωτὰ τ' ἀνδόνια ἔς τὰ βουνά,
 κ' ἐκεῖνα . . . Νύχτα φοβερή—ἡ λύπη θὰ σκεπάζῃ
 τὰ δόλια ὀρφανὰ.

Πόσαις φοραῖς θὰ κλάψουνε ἔστοῦ πόνου τὸ κρεββάτι...
 πόσαις νυχταῖς θὰ μείνουνε ἔς τὸν δρόμον νηστικά
 καὶ θὰ ζητοῦν τὸν θάνατον μὲ θολωμένο ἔματι,
 μὰ δὲν θὰ τ' ἀγρηκᾶ.

Πρὶν φθάσῃ τὸ χαμόγελο ἔς τὰ χεῖλια τους ἀκόμα,
τὰ δάκρυα θὰ τὸ σβύνουνε, κι' ὁ Μάνης ἔσαν φανῆ,
ἓνα τραγοῦδι δὲν θὰ ἔπῃ τ' ἀγγελικό τους στόμα
μὲ χαροπὴ φωνή.

Καμμιὰ φορὰ ἔς τὸν ὕπνο τους γελῶντας θὰ ἔμιλοῦνε
καὶ θὰ φιλοῦν τὴ μάνα τους . . . Καυμένα ὀρφανά!
καὶ πάλι θὰ ξυπνήσουνε καὶ ὅπου καὶ ἂν διοῦνε,
θᾶν' ὅλα σκοτεινά.

Μὰ μέσ' ἔς αὐτὴν τὴν νύχτα τους ἀκοίμητη κοντά τους
ἡ Παναγία μας ἀγρυπνεῖ, ἔσαν μάνα τρυφερή,
καὶ δίνει μὲ τὴ χάρι-της ἐλπίδα ἔς τὴν καρδιά τους
καὶ τὰ παρηγορεῖ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ποτέ σου τὴν ἀγάπη σου νὰ μὴν τὴν κολακεύῃς,
μέσ' ἔς τὴν καρδιά της ἂν ποθῆς ἐσὺ νὰ βασιλεύῃς.
Εἶν' Ἄγγελος; Μὴν τῆς τὸ πῆς, γιατί, ὅταν τὸ ξεύρη,
θὰ συλλογιέται ταῖρί της ἀρχάγγελο νὰ εὔρη.

ΣΕ ΜΙΑ ΦΤΕΡΟΚΑΜΜΕΝΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἄχ, πεταλούδα μου δυστυχημένη,
ἀκόμα σὲ θυμοῦμαι καὶ πονῶ,
καὶ ἂν ἀπ' ὄλους εἶσαι ξεχασμένη,
ἐγὼ μονάχα δὲν σὲ λησιμονῶ.

Θυμοῦμαι τὰ ζωγραφιστά σου κάλλη,
τὰ κάτασπρα κι' ὠραιὰ σου φτερά,
ποῦ δὲν τὰ εἶχε πεταλούδα ἄλλη,
ἔσαν ἔμαγευες τὸν κόσμο μιὰ φορὰ.

Ἡ ἀνοιξὶ ἔλουλούδιαζε γιὰ ἔσένα,
καὶ γελαστὴ ἔπρασίνιζε ἡ γῆ,
καὶ μ' ἄνθια μύρια δροσολουσιμένα
ἔστεφάνωνε τὴν πλάσι ἡ αὐγή.

Κ' ἐγὼ σοῦ εἶπα τότε νὰ σοῦ δώσω
τὸν τόπο τῆς καρδιᾶς μου γιὰ φωλιά
κι' ἀπ' τῆς ζωῆς τοῦς δόλους νὰ σὲ σώσω
ἐδῶ, μέσ' ἔς τὴν ζεστή μου ἀγκαλιά.

Μὰ ἐσὺ μὲ ἀπόκρυψη ἐπιθυμία
ἐλεύθερον ἔπετοῦσες ἔσαν τρελλή,
ζητῶντας πλιὸ μεγάλην εὐτυχία,
γυρεύοντας ἀγάπη πλιὸ πολλή.

Ποῦ νάξερές· ἡ ἀγάπη ἡ ἴδική μου,
 ποῦ ἡμέρη, δειλή. χωρὶς βοή,
 γιὰ ἐσένα ἀνθολογοῦσε ἔς τὴν ψυχὴ μου,
 θά σ' ἔδιδε ἀθάνατη ζωή.

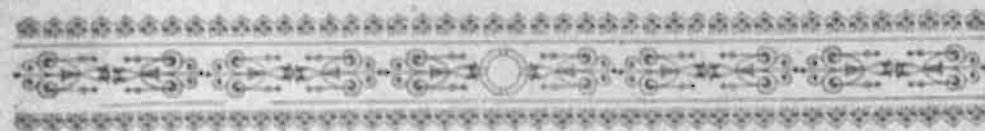
Φτωχεῖα ψυχὴ κι' ἀθῶο πλάσμα· εἶδες
 μιὰ φλόγα καὶ ἠθαμβώθηκες εὐθύς
 καὶ ζαλισμένη ἀπὸ κρυφαῖς ἐλπίδαις
 ἔς τὴ δόλια φλόγα ἠπῆγες νὰ ριφθῆς.

Σὲ ἔζάλισε ἡ λάμψη τῆς ἡ πλάνα,
 καὶ μέσ' ἔς τοὺς πόθους τῆς γλυκειᾶς ζωῆς
 ἀρνήθηκες ἀδελφία, κύρη, μάνα
 καὶ ἔπεσες ἔς τὴ φλόγα νὰ καῆς.

Τώρα ποῦ εἶν' τὰ κάτασπρα. φτερά σου
 κι' ἡ ἀθρότη σου ἡ ἀγγελικὴ ;
 ποῦ εἶναι ἡ ἐλπίδες κι' ἡ χαρά σου
 κι' ἡ ὠμορφιά σου ἡ μαγευτικὴ ;

Ἀλλοίμονο ! ἐχάθης κολασμένη !
 κι' ἡ μαύρη ἁμαρτία ἔαν βουνὸ
 ὀλόψυχη σὲ ἔχει σκεπασμένη,
 γιὰ νὰ μὴ διῆς ποτὲ τὸν οὐρανό.

Καὶ μόν' ἐγώ, ψυχὴ ἀπελπισμένη,
 παρακαλῶ γιὰ ἐσένανε συχνὰ
 τὸν Πλάστη σου, ποῦ σ' ἔχει ἀπορριχμένη
 καὶ μέσα ἔς τὸ σκοτάδι σὲ ξεχνᾷ.

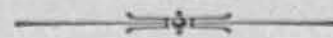
ΓΛΥΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ἄν μ' ὄλη τὴν ψυχὴ σου μὲ λατρεύης,
 τραγοῦδια ἀπ' ἐμένα μὴ γυρεύης
 καὶ λόγια μασσημένα καὶ τρελλά,
 ποῦ, ὅποιος κ' ἂν τ' ἀκούσῃ, θὰ γελά.

Τοὺς πόθους, τὰ χρυσᾶ ὄνειράτά μου,
 τὴν φλόγα, ὅπου ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου,
 ὅλα ἔς τὰ λέγω, ὅλα θὰ ἔς τὰ εἰπῶ
 μὲ ἓνα γλυκὸ λόγο : **σ' ἀγαπῶ.**

Ἦσ' αὐτὸν τὸν λόγο μέσα μελωδία.
 ἀντιλαλεῖ οὐράνια καὶ θεῖα.
 ποῦ ἀρπάζει καὶ πηγαίνει τὴν ψυχὴ
 ἔς τὴν χώρα τῆς Ἑδῆμ τὴν εὐτυχῆ.

Κ' ὅποιος τὸν ἠῆ μὲ πόνου ἔς τὴν καρδιά του,
 εἶπε τὸ πᾶν ἐκεῖνος ἔδω κάτου·
 γι' αὐτὸ κι' ὅταν σοῦ λέγω **σ' ἀγαπῶ,**
 μὴ θέλῃς τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΑΓΡΥΓΙΝΙΑ

Όταν ξυπνῶ τὴν νύχτα καὶ ἀρχίζω
τὰ περασμένα μου νὰ συλλογιούμαι
κι' ὡς τὸ πρῶτ' ἔς τὸ στρῶμά μου γυρίζω
κι' ἀναστενάζω καὶ στενοχωριούμαι.

Θαροῶ ἢ μαύρη νύχτα πῶς ἀπλώνει
τὸ χέρι τῆς ἀπάνου ἔς τὴν καρδιά μου
κι' ὁ νοῦς μου καὶ τὸ αἷμά μου παγώνει
κι' ἀνοίγεται ἡ κόλασι ἔμπροστά μου.

Καὶ μιὰ φωνὴ ἀπ' ἐκεῖ μέσα βγαίνει
ἀφοῦ περνῆς ζωὴ βασανισμένη
καὶ εἶσαι, πρὶν πεθάνης, πεθαμένος,
πῶς δὲν κοιμᾶσαι πάντα μεθυμένος;

ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

Χωριατοπούλα μου σγουρόξανθη καὶ μαυρομάτα,
ἔσαν τὴν Νεραίδα, ὅλη φῶς κ' ἐλπίδα καὶ ζωὴ,
γελῶντας ἔρχεσαι γιὰ νὰ γιομίσης τὴν κανάτα
ἀπ' τὸ βαθὺ πηγᾶδι τοῦ ἀμπελιοῦ κάθε πρωί.

Κ' ἐγώ, ποῦ ἀπὸ πίσου ἀπ' τὴ φραγὴ κρυμμένος
σὲ βλέπω δίχως νάχω ἔς τὴν καρδιά μου πλιὸ φωτιά,
θαροῶ πῶς ξαναζῶ καὶ λέγω ποιὸς εὐτυχησμένος
θὰ εὔρη τὴν Ἑδέμ ἔς τὴ φλογερή σου τὴ ματιά;

Χωριατοπούλα μου ἀγνή, κι' ἂν εἶμαι διψασμένος
καὶ θέλω ἀπ' τὴν κανάτα σου νὰ πιῶ ἄλλο νερό,
μὴν μαγευθῶ φοβοῦμαι κ' ὕστερα ἀπελπισμένος
τὰ κάλλη σου θυμούμαι καὶ πονῶ καὶ λαχταρῶ.

Χωριατοπούλα, ποῦ τραβᾷς νερὸ ἀπ' τὸ πηγᾶδι,
ἂν ἦσαι δίχως ταῖρι καὶ ἔς τὸν κόσμον μοναχί,
ἄχ! ἔλα τραγουδῶντας γιὰ νερὸ τὸ βράδυ, βράδυ,
ποῦ τὰ πουλιὰ κουρνιάζουν καὶ δὲν φαίνεται ψυχί.

Καὶ τὴν στιγμὴ, ποῦ ὁ Ἀποσπερίτης θὰ προβάλλη,
νὰ ὀρκισθοῦμ' αἰώνιο ἔρωτα ἐγὼ καὶ σύ,
καὶ ἡ ψυχὴ μου τότε νὰ ἀναστηθῆ καὶ πάλι
καὶ μέσ' ἔς τ' ἀμπέλι νὰ περάσουμε ζωὴ χρυσή.

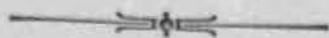
Ἐγὼ ὅλο νὰ σκάψω, νὰ φυτεύω, νὰ κλαδεύω,
 ἐσὺ μόνο τ' ἀμπέλι νὰ τρυγῆς γελαστερή,
 κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον μακριὰ νὰ βασιλεύω
 ἐδῶ 'ς τὸ πλάι σου, χωριατοπούλα λιγερή.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

(Κατὰ φιλικὴν αἴτησιν.)

Εὐφροσύνη ! Εὐφροσύνην διαχέει ἡ ψυχὴ σου !
 Ὑπὸ Χερουβείμ κυκλοῦσαι ἀοράτων κ' ἐν τῇ γῆ·
 Φῶς ἀνέσπερον ἐκχέουν οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί σου,
 Ροδογέννητος παρθένος καὶ ἐρατεινὴ αὐγή.
 Ὅταν τὸνομά σου μόνον ψιθυρίζω **Εὐφροσύνη !**
 Σύνσωμος ἀποναρκοῦμαι, ἀλλ' ὁπότεν σ' ἀτενίζω,
 Ὑπὸ θείας πάσχω μέθης, μὲ τὸν νοῦν μου διασχίζω
 Νέφη, οὐρανὸν κ' αἰθέρας κ' ἐν τῇ μέθῃ μου ἐκείνη
 Ἥλιον ἀκτινοβόλον τῆς ζωῆς μου σὲ νομίζω.

Σ Ε Σ Ε Ν Α

Ὅπως ἐγὼ 'ς ἀγάπησα, κάνεις, κάνεις ἀκόμα
 'ς τὸν κόσμο δὲν ἀγάπησε ποτὲ μὲ τέτοιο πάθος
 κι' οὔτε ἔμπορεῖ 'ς αὐτὴν τῇ γῆ νὰ εἰπῇ ἀνθρώπου στόμα
 τοὺς πόθους μου, ποῦ ἔθαψα 'ς τοῦ στήθους μου τὸ
 [βάθος.

Ἄχ ! κρῖμα ! ἔπερασαν καὶ πᾶν' τὰ ζηλευτὰ μας νειάτα,
 ὅσων νᾶτανε λυπντερὴ λειψάνου ψαλμωδία,
 καὶ βλέπω τῆς ἀγάπης μου τὰ ἄνθια τὰ δροσάτα
 νὰ τὰ μαραίνῃ ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ ἀπελπισία.

Δὲν ξεύρω· μὰ ἂν ἔτυχαινε καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαποῦσες,
 θαρρῶ πῶς θὰ ἔκαταίβαζε ἀγγέλους ἢ φωνὴ μου
 καὶ 'ς ἄλλον κόσμο ἀφάνταστο μαζύ μου θὰ ἔπετοῦσες
 καὶ θᾶπαιρνες ἀθάνατη ζωὴ ἀπ' τὴν ζωὴ μου.

Τώρα ; Ἀκόμα καρτερεῖς ἐσὺ μετανοιωμένη
 νὰ ἔρῃς κανένα σκέπασμα γιὰ τὰ γεράματά σου,
 κ' ἐγὼ, ποῦ ἔγεινα κακός, σὲ βλέπω μαραμένη
 καὶ χαίρουμαι, γιατί ἔχασες τὴν πρώτην ὀμορφιά σου.

Καὶ τρέχω, τρέχω . . . βιαστικὸς ἀπὸ τῇ γῆ διαβαίνω
 χωρὶς νὰ ξεύρω τί ζητῶ, χωρὶς σκοπὸ κανένα,
 ὡς ποῦ νὰ βρῶ τὸ μνῆμά μου ἔμπροστά μου ἀνοιγμένο,
 ὡς ποῦ ὁ κρῦος θάνατος νὰ θυμηθῇ κ' ἐμένα.

ΕΚΕΙΝΗ

Εἶναι ὡραία ἀληθῶς καὶ πλήρης γοιτείας
 ἀλλά, κἂν χεῖρ ἄρωμα περὶ αὐτὴν αἰμύλη,
 κἂν ψάλλη ὑπερύφανος γλυκείας μελωδίας
 καὶ μειδιῶσιν ἀφελῶς τὰ ρόδινά της χεῖλη,
 φεῦ! δὲν αἰσθάνεται, δὲν ζῆ, δὲν συγκινεῖται πλέον,
 καὶ τῆς χαρᾶς της ἔδουσε τὸ ἄστρον τὸ ὡραῖον.

Μὴ σᾶς πλανήσῃ ἡ δειλὴ καὶ μάγος λαλιά της·
 ἀπώλεσε τὴν πρῶτην της ἀγνότητα μοιραίως,
 ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς ἐσβέσθη τὸνομά της
 καὶ ὡς σκιά ἀπὸ τῆς γῆς διέρχεται λαθραίως·
 ὦ, δι' αὐτὴν ὀλόκληρος ὁ κόσμος εἶναι μνῆμα,
 καὶ τὴν ψυχὴν της ἐξαντλεῖ τὸ φοβερόν της κρῖμα.

Θὰ φθάσωσι, θὰ φθάσωσι στιγμαὶ μεταμελείας,
 καὶ ἂν κλονήσῃ καὶ τὴν γῆν, τὸ πᾶν ἂν ἐρευνήσῃ,
 δὲν θὰ ἀνεύρῃ τὴν σκιάν τῆς πρῶτης εὐτυχίας
 καὶ οὔτε πλέον θὰ χαρῆ καὶ οὔτε θὰ ἐλπίσῃ·
 τὸ ξεύρει καὶ εἰς Χερουβείμ ἂν κοιμηθῆ ἀγκάλην,
 τὰ ἐκλιπόντα ὄνειρα δὲν θὰ ἀνεύρῃ πάλιν.

Ἄφοῦ δὲν συνεκίνησαν αὐτὴν τὰ δάκρυνά μου,
 ἀφοῦ δὲν μοι προσέφερε παραμυθίας χεῖρα
 καὶ δὲν τῇ ἔδωκε ζωὴν καὶ φῶς τὸ φίλημά μου,
 ἦτο τῷ ὄντι δι' αὐτὴν ἀνίλεως ἡ Μοῖρα.

Καὶ τώρα, καὶ εἰς τὴν Ἑδὲμ αὐτὴν ἂν κατοικήσῃ,
 ἀνάστασιν ἢ τάλαινα κ' ἐκεῖ δὲν θ' ἀποκτήσῃ.

Αὐτόχειρ κατεσκότισε τὸ φαινόν της μέλλον,
 κατέστρεψεν ἡ δύστηνος τὰ πάντα ἐκουσίως
 καὶ ὡς δραπέτης ἀσεβῆς τῆς χώρας τῶν Ἀγγέλων
 ἐρριψθῆ εἰς τὴν κόλασιν, καὶ ἦδη αἰωνίως
 ἐτάφη ὡς ἀναίσθητος εἰς ἄστοργον ἀγκάλην,
 μεταβληθεῖσα δι' ἐμὲ εἰς ἄσπιμον αἰθάλην.

Καὶ ὁμως! καὶ ἂν μ' ἔρριψεν εἰς θλίψιν αἰωνίαν
 καὶ ἂν δὲν φέρῃ αἶσθημα καὶ πόνον εἰς τὰ στήθη
 καὶ ἐστερήθῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασίαν
 καὶ ἦδη τὴν ἐκάλυψε τὸ σκότος καὶ ἡ λύθη,
 πιστεύετε; διηνεκῶς ἐκείνην ἐνθυμοῦμαι
 καὶ δίχως νὰ τὴν ἀγαπῶ, τὴν βλέπω καὶ λυποῦμαι.

᾽Ω Φρύνη, ὅταν ὁ χειμὼν τῆς ἡλικίας φθάσῃ,
 καὶ ἐννοήσῃς τῆς δειλῆς ψυχῆς σου τὴν ἀπάτην
 καὶ ἡ ἐσχάτη σου στιγμὴ ὀπότεν πλησιάσῃ
 καὶ ἀπελπίς πορεύσῃ εἰς νύκτα βαθυτάτην,
 τίς τότε, τίς θὰ εὐρεθῆ νὰ σὲ παραμυθήσῃ
 καὶ μ' ἐν τοῦ μόνον φίλημα γλυκὴ νὰ σ' ἀναστήσῃ;

Δὲν θὰ ἀκούσῃς τοῦ λοιποῦ, συντετριμμένον πλάσμα,
 τοὺς στόνους τῆς καρδίας μου, τοῦ ἔρωτός μου ἄσμα·
 ἀφοῦ ἡ μαύρη σου ψυχὴ οὐδέποτε ἠσθάνθη
 καὶ ἡ χρυσῆ νεότης σου ματαίως ἐμαράνθη,
 τὸ πρόσωπόν σου κάλυψον καὶ πέσε εἰς τὸ χάος
 νὰ κρύψῃς τὴν αἰσχύνην σου, νὰ κλαίῃς ἀεννάως.

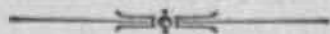
ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐν τὸ περιβόλι τὸ ἀφαντο, ποῦ ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου,
ποῦ ἀνθίζει καὶ μοσχοβολᾷ με δάκρυα ποτισμένο,
ἔσαν τὰ λουλούδια τῆς Ἐδέμ τὸ κάθε αἰσθημά μου,
ἔσαν νᾶτανε με τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι φυτεμένο.

ἐκεῖ βαθειὰ γιὰ ἐσένανε, ἀπόκρυφν χαρὰ μου,
ἓνα μπουμποῦκι ἔντροπαλό, δειλὸ καὶ τιμημένο
ἔφύτρωσε, μόλις ἔφάνηκες ἔσαν ἄγγελος ἔμπροστά μου,
καὶ ἀπὸ ἐσένα ἀνοιξὶ προσμένει λυπημένο.

Ἄχ! ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ μπουμποῦκι θὰ προβάλη
τὸ ἄνθος τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, ἂν θελήσης
ἔς τὰ μαραμμένα χεῖλν μου γλυκὰ νὰ με φιλήσης.

Καὶ τότε τὸ ἄνθος στέφανο θὰ γείνη, νὰ στολίσῃς
τὰ ζηλεμένα νειάτα σου, τ' ἀθάνατά σου κάλλν,
καὶ τέτοια δόξα καὶ τιμὴ ἔς τὴν γῆ δὲν θάχῃ ἄλλν.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

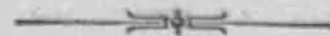
Κάτασπρος κύκνος μίαν αὐγὴ τοῦ Μᾶν μυρωμένη
ἔψηλά ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο ἀνοίγει τὰ φτερά του
καὶ πικραμένος κάτω
ἔς τοῦ κάμπου τοῦ ἀνθοστόλιστου τὴ λίμνν καταιβαίνει.

Κι' ὅσα πουλιὰ τὸν ἀπαντοῦν τὸν κλαῖνε τὸν καυμένο,
γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ ἄμοιρος ἔς τὸν Ὀλυμπο ἐκεῖ πέρα
ἔχαιρόντανε μιὰ ἡμέρα
με σύντροφο πεντάμορφο. με κύκνο ζηλεμένο.

Τώρα μονάχος ἔμεινε καὶ τρέχει καὶ γυρεύει
ἀπ' τὴν πολλὴν λαχτάρα του βουβός, ἀπελπισμένος
ὁ κύκνος ὁ θλιμμένος
τὴν πρώτην εὐτυχία του, τὸν κύκνο ποῦ λατρεύει.

Καὶ ἄμα εἶδε ὁ ἔρημος πῶς τὸ χρυσό του ταῖρι
μέσα ἔς τὴν λίμνν ἀμέριμνα με ἄλλο κύκνο ζοῦσε
καὶ τὸν ἔγλυκοφιλοῦσε,
τὸν ἔπλήγωσε κατάκαρδα τῆς ζήλειας τὸ μαχαῖρι.

Καὶ με παράπονο πικρὸ ἀνοίγει τὰ φτερά του
καὶ τραγουδεῖ πρώτην φορά· ἄχ! ἦτανε γραμμένο
μ' αὐτὸ τὸ λυπημένο
τραγούδι του νὰ νεκρωθῇ γιὰ πάντα ἡ καρδιά του.

ΤΟ ΝΥΧΤΕΡΙ ΤΗΣ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΣ

Χωριατοπούλα τυχερὴ κι' ἐντροπαλὴ παρθένα,
 ποῦ ἔχει κάλλη δροσερὰ καὶ ἴματα ζηλεμένα,
 κοντὰ ἔς τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ κεντᾶ καὶ νυχτερεύει.
 Ὡς ἄσπρο μαντῆλι λούλουδα κεντᾶ χαριτωμένα
 γιὰ τὸν λεβέντη, ποῦ ἀγαπᾷ, γιὰ ἐκεῖνον, ποῦ λατρεύει,
 καὶ πότε, πότε ἡ μάνα της, ποῦ ἀγρυπνᾷ κοντὰ της,
 χαμογελᾷ καὶ τὴν φιλεῖ, χαϊδεύει τὰ μαλλιά της
 κι' αὐτὰ μὲ πόνο τραγουδεῖ γιὰ τ' ἀκριβὸ παιδί της,
 ποῦ ἔς τὸνομά του ὀρκίζεται καὶ δίνει τὴν ζωὴ της.
 «Κέντησε, κόρη, κέντησε, γιὰ τὸν καλὸ σου τώρα,
 γιὰτὶ προβάλλει ἡ αὐγή, γιὰτὶ ἔρχεται ἡ ὥρα,
 καὶ μέσ' ἔς τὸν κάμπο αὔριο, ἐκεῖ ἔς τὸ πανηγύρι,
 τὸ παλληκάρι, ποῦ ἀγαπᾷς, μὲ τοῦτο τὸ μαντῆλι
 ὅταν θάρχησῃ ὁ συρτός, πρῶτο θὰ βγῆ νὰ σύρῃ,
 καὶ σὺ μαζὺ του, μὲ κρυφὸ χαμόγελο ἔς τὰ χεῖλη
 πατῶντας μέσ' ἔς τὰ λούλουδα τοῦ κάμπου θὰ χορεύῃς
 καὶ μόν' ἐσὺ ἔς τὴν ὠμορφιά ἐκεῖ θὰ βασιλεύῃς.
 κι' ὅλοι θ' ἀκοῦνε μὲ χαρὰ τὴν μαγικὴ λαλιά σου
 καὶ βλέπωντας τὰ κάλλη σου καὶ τὴν κορμοστασιά σου
 θὰ σ' εὐχνηθοῦν Μοῖρα χρυσῆ ὁ Πλάστιγς νὰ σὲ δώσῃ
 καὶ μὲ τὸ ταῖρι, ποῦ ἀγαπᾷς, κ' ἐσὲ νὰ ζευγαρώσῃ.
 Κέντησε, κόρη, κι' ἄμποτε ἀπ' αὔριο ν' ἀρχίσῃς
 τὸ νυφικὸ φουστάνι σου μὲ σύρμα νὰ κεντήσῃς».

Αὐτὰ ἡ μάνα τραγουδεῖ καὶ κάπου, ἔσταν σιωπαίνῃ,
 ξαναφιλεῖ τὴν κόρη της, κι' αὐτὴ εὐτυχισμένη
 νοιώθ' ἡ χαρὰ νὰ πλημμυρῇ βαθειὰ μέσ' ἔς τὴν καρδιά
 καὶ ραίνει μ' ἓνα δάκρυο ἄγνὸ τὸ κέντημά της. [της

ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Δὲν ἔχω στέφανο λαμπρὸ καὶ ἀμάραντα λουλούδια,
 γιὰ νὰ στολίσω, ἀγάπη μου, τὴνμάγισσα ὠμορφιάσου
 κι' οὔτε ἴμφορῶ μὲ χαροπὰ κ' ἐρωτικὰ τραγούδια
 νὰ ψάλω καὶ τῆς χάρες σου καὶ τὰ αἰσθήματά σου.

Ποῦ νὰ τὴν βρῶ τὴν δύναμι, γιὰ νὰ σὲ ἀναιβάσω
 ἔς τὸν ἄλλο κόσμο, ποῦ ποθεῖς, ἔς τὸν οὐρανὸ ἀπάνω,
 ἔς τὴν φωτερὴ πατρίδα σου, ἐκεῖ νὰ σὲ δοξάσω
 κι' ἀρχάγγελο τῆς ὠμορφιάς ὠραῖο νὰ σὲ κάνω ;

Ἄχ ! ἄστρο μου, ἐμάραναν τὰ νειάτα μου τὰ πάθη
 κι' ἂν ἔχω τὴν εἰκόνα σου μέσ' ἔς τῆς ψυχῆς τὰ βᾶθη,
 τί σ' ὄφελει ; σ' ἐγνώρισα ἀργὰ καὶ θὰ σὲ χάσω.

Μὰ μὲ τὸ φῶς, ποῦ ἔχυσες ἔς τὴν ἄμοιρη ζωὴ μου,
 ἔς τὸ ἄγνωστο ἐλπίζοντας θὰ πάῃ ἡ ψυχὴ μου
 καὶ θρόνο καὶ βασίλειο ἐκεῖ θὰ σ' ἐτοιμάσω.

Ἡ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΚΑΛΥΒΑ

Ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὸ δάσος, ποῦ ἀρχίζει
ὁ ποταμὸς νὰ τρέχη δυνατὰ,
γιὰ διέτε μιὰ καλύβα πῶς ἀσπρίζει
ἀνάμεσα σὲ δένδρα φουντωτά.

Βορειᾶς ἀγριεμένος ἔσαν μουγκρίζη,
βαρειά ὅταν πλακῶνῃ χειμωνιά,
ἡμέρα καὶ νύχτα καίει καὶ καπνίζει
ἐκείνης τῆς καλύβας ἡ γωνιά.

Τὴν νύχτα ἡ τσιμπλίδες, ὅπου βγάζει,
φιλοῦνται μὲ τὰ χιόνια ἀδελφικά,
καὶ ἡ σκεπή της ἔσαν παλάτι ἰμοιάζει,
ποῦ καίει πλούσια βεγγαλικά.

Καὶ ὁ καπνὸς της πάντα ἀναιβαίνει
ἔς τὸν οὐρανό, ἔς τὰ ἄστρα, ἀψηλά·
θαρρεῖς ἔσαν τὸ λιβάνι πῶς πηγαίνει
ἐκεῖ, ποῦ ὁ Θεὸς γλυκογελά.

Μὲ τὴν φωτιά της ἡ γωνιά ζεσταίνει
κορμιά, ἔσαν ἀγγελούδια, χαροπά,
καὶ ψαλμουδιὰ ἀπ' τὴν καρδιά τους βγαίνει,
κ' ἡ ἀρετὴ ἐκεῖ λαμποκοπᾷ.

Ἐλὸγγορα εἰς τὴν καλύβα ἐκείνη
γαλήνη καὶ ἡσυχία κατοικεῖ,
καὶ τὸν χειμῶνα ἡ γωνιά της δίνει
ζωὴ ἔς ὅποιον περνάει ἀπ' ἐκεῖ.

Πολλαῖς φοραῖς, σὲ ὥρα περασιμένη,
ἡ θύρα τῆς καλύβας θ' ἀνοιχθῆ
κ' ἕνας διαβάτης κουρασμένος μπαίνει·
κάνεις δὲν ἔχει ἀπ' ἐκεῖ διωχθῆ.

«Καλῶς, καλῶς μᾶς ὤρισες», τὸν λέει
ὁ νοικοκύρης μὲ γλυκεῖα φωνή.
«Γιὰ τοὺς διαβάταις ἡ φωτιά μου καίει
μέσ' ἔς τὴν καλύβ' αὐτὴ τὴν ταπεινή».

«Σὲ στέλνει ὁ Θεός· εὐλογημένος
»νὰ ἦσαι, ἀδελφέ μου δυστυχῆ·
»νὰ μὴ θαρρῆς ἐδῶ πῶς εἶσαι ξένος·
»εἴμαστε ἀδέλφια ὅλοι οἱ φτωχοὶ».

«Ὅπως κι' ἂν ἦν', μιὰ νύχτα θὰ περάσης·
»δὲν ἔχω ἄλλο σπίτι πλιὸ καλό·
»φάγε καὶ πιὲ καὶ πέσε νὰ πλαγιασῆς·
»αἱ! μὲ τὰ χεῖλη, ποῦ ἔχω, σὲ φιλῶ».

Μὲ ὀπωρικὰ καὶ μέλι θὰ χορτάση·
θὰ πιῆ ἔσαν ροδοζάχαρι κρασί·
σὲ πονπουλένιο στρώμα θὰ πλαγιασῆ
κι' ἀνάπαυσι θὰ εὖρη περισσή.

Κι' ἂν ἦναι Χριστιανός, ὅταν ἔξυπνήσῃ,
εἰκονοστάσι θαῦρη φωτερό
κι' ἐκεῖ τὸν Πλάστη θὰ εὐχαριστήσῃ,
ποῦ ἀπ' τὸν κακὸ τὸν ἔγλύτωσε καιρό.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἔξυπνοῦνε μὲ τὸν ξένο·
τὸ χέρι του μὲ σεβασμὸ φιλοῦν,
τὸν δίνουνε κι' ἄλλο κρασὶ βρασμένο
καὶ πάλι νὰ ἐλθῇ τὸν προσκαλοῦν.

Κ' αὐτὸς θὰ κάνῃ τότε τὸν Σταυρό του,
μὲ δάκρυα τοῦς ἀποχαιρετᾶ,
κι' ὅταν θὰ πάῃ πέρα ἔς τὸ χωριό του,
ἔμιλει γιὰ τὴν καλύβα καὶ ῥωτᾶ.

Ποιὸς ἄρχοντας ὀρίζει αὐτὴ τὴ στάνη
καὶ τὴν καλὴ καλύβα ἔξακουστός ;
Ἐχει φλούρια ἀμέτρητα καὶ κάνει
ἐκεῖνο, ποῦ προστάζει ὁ Χριστός ;

Δὲν εἶναι ἄρχοντας χρυσοντυμένος,
μὰ εἶναι νοικεκύρης μὲ τιμὴ,
καὶ ἔσ' ἂν κ' ἐμᾶς κ' ἐκεῖνος ὁ καυμένος
ἰδρώνει, γιὰ νὰ βγάνῃ τὸ ἔσωμί.

Ἐ τὸ πλάι τῆς καλύβας του ὀρίζει
ὠραῖο περιβόλι· μοναχὸς
τὸ σκάφτει, τὸ κλαδεύει, τὸ ποτίζει
κι' ὀλημερῆς δουλεύει, ἔσ' ἂν φτωχός.

Καὶ πέντε ἀγελάδαις διαλεγμέναις,
ποῦ σκύλος τῆς φυλάει ζωήρος,
κι' ἓνα κοπάδι κότταις χαιδεμέναις,
αὐτὸς εἶν' ὄλος του ὁ θησαυρός.

Ἄπὸ τὸ περιβόλι του θὰ θρέψῃ
μητέρα καὶ γυναῖκα καὶ παιδιὰ,
καὶ ὅταν ὁ χειμῶνας θ' ἀγριέψῃ,
τὸν βλέπει μὲ ἀμέριμνη καρδιά.

Γιατί ἔμαγεύρεψε, προτοῦ πεινάσῃ,
τὸ καλοκαῖρι ἔδουλεψε καλά,
κι' ἀκόμα κι' ὁ Ἀπρίλης ὅταν φθάσῃ,
τοῦ μένουν περισσέματα πολλὰ.

Ἐσ' ἂν κρῖνα, ποῦ ἔχει μέσ' ἔς τὸ περιβόλι,
καὶ τὰ παιδιὰ του ἔμοιάζουν τρυφερὰ
καὶ ἔς τὴν καλύβα του ἐκείνη ὄλοι
περνοῦνε μὲ ἀτέλειωτη χαρά.

Κι' ὅταν ἀνθοῦν τοῦ Μᾶν τὰ λουλούδια,
ὄλο τὸ σπιτικὸ ἀπ' τὴν αὐγὴ
μὲ γέλοια, μὲ φωναὶς καὶ μὲ τραγοῦδια
ἔς τὸ περιβόλι γιὰ δουλειὰ θὰ βγῇ.

Καὶ βλέπεις ἄλλο φράουλαις μαζώνει
καὶ ἄλλο φραγκοστάφυλλα τρυγᾷ,
ἔς τὴν κερασιὰ τὸ ἄλλο καντζαρώνει
καὶ τ' ἄλλο τὰ ἀργάκια κυνηγᾷ.

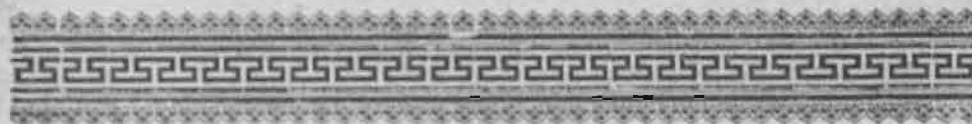
Ἄχ ! τί εὐλογημένη εὐτυχία !
 μέσ' ἔς τὴν καλύβ' αὐτὴ θὰ κατοικῆ
 τοῦ οὐρανοῦ εὐχὴ καὶ εὐλογία
 καὶ θ' ἀγρυπνῆ Ἀρχάγγελος ἐκεῖ.

Ἦ ! ἄμποτε ὁ Πλάστης νὰ φυλάῃ
 ὄλους ἐκεῖ, ποῦ χαίρουνται μαζί,
 κ' ὁποῖος διαβάτης ἀπ' ἐκεῖ περνάει,
 νὰ λέῃ : νά ! ἡ ἀρετὴ ποῦ ζῆ !

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Ἄπ' ὅλα σ' ἔδωκε ὁ Θεός· κορυμὴ χαριτωμένο,
 ἴματα, ποῦ μαγνητίζουνε, καὶ κοραλλένιο στόμα·
 ἔς τὸ πρόσωπό σου, ποῦ εὐωδιᾷ ἔσαν ῥόδο μυρωμένο,
 φεγγοβολᾷ ἡ ἀνοιξὶ καὶ τῆς αὐγῆς τὸ χρῶμα.
 Ἄπ' ὅλα σ' ἔδωκε ὁ Θεός, γιὰ νᾶσαι ζηλεμένη,
 μὰ καὶ ἔς τὸν τόπο τῆς καρδιᾶς γιὰ πέτρα παγωμένη.

Ἡ Ἐλπίδα

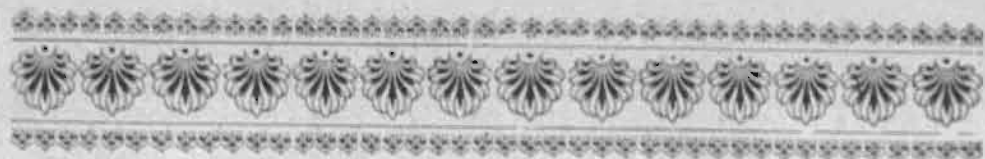
Ὅσο κι' ἂν εἴμαστε κακοί, ἔχει ὁ Πλάστης πάλι
 γιὰ ὄλους μας αἰώνια ἀγάπη κ' εὐσπλαγχνία
 καὶ νοιώθει λύπη ἀσύγκριτη καὶ πόνεσι μεγάλη
 γιὰ ἐκείνον τὸν ἁμαρτωλό, ποῦ κλαίει μ' ἀπελπισία.

Μιὰ νύχτα θεοσκοτεινὴ, ποῦ ἄγρια παραζάλη
 ὅλη τὴν γῆ τὴν νειόπλαστη ἔχαλνουσε μὲ μανία,
 ἔπῃγε ὁ Ἀδάμ καὶ ἔκαθησε κοντὰ ἔς ἓν ἄκρογιάλι
 καὶ σὺλλογιούνταν μὲ κατμὸ τὴν πρώτη του εὐτυχία.

Καὶ ἀναστέναξε βαρειά· ὁ Σαβαὼθ ἔρηκται
 τοῦ δύστυχου τὸν στεναγμό, τὴ λύπη του κυττάζει
 καὶ δάκρυο ἀπ' τὸ ἴματι του ἔς τὸν κάτω κόσμον στάζει.

Μέσ' ἔς τὴν καρδιὰ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὸ θεῖο δάκρυο πάει
 καὶ ἡ ἐλπίδα ἡ μάγισσα εὐθὺς ἐκεῖ φυτρώνει
 καὶ ἀπὸ τότε ὑπομονὴ αὐτὴ μᾶς δίνει μόνη.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΜΟΥ ΑΝΕΨΙΤΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΝ

Μὲ ἀθῶα παιχνιδάκια, μὲ οὐράνια χαρά,
καὶ αὐτὰ μόλις φυτρώνουν 'ς τῆς ζωῆς τὸ περιβόλι,
'ρὰν τὸ ρόδα, ποῦ τὸν Ἥλιο χαιρετοῦν πρώτη φορά,
ποῦ μαγεύουν τὴν ψυχὴ μας καὶ στολίζουν τὴ γῆ ὅλη.

Διέτε τα! 'Σὰν ἀγγελάκια μὲ ξανθόχρυσά μαλλιά
μὲ τ'ἀδέλφια τους πῶς παίζουν σερπετά, χαριτωμένα,
καὶ πῶς βγάζουν κάπου, κάπου μιὰ μελωδικὴ λαλιά,
'ρὰν πουλιά, ποῦ πρωτοβλέπουν τὴν αὐγὴ εὐτυχι-
[σμένα.

'Σὰν ξυπνήσουν, πρῶτα, πρῶτα τὴ μητέρα τους φιλοῦν·
ὄ, τι βλέπουν τὸ θαυμάζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν μα-
[θαίνουν·
μὲ χρυσόφτερ' ἀγγελούδια μὲς 'ς τὸν ὕπνο τους μιλοῦν
καὶ μὲ τὰ καμώματά τους τὰ ἀθῶα μᾶς εὐφραίνουν.

Παναγιά, ποῦ προστατεύεις τὰ παιδάκια τὰ καλά,
οἱ γονεῖς τους ὅπως θέλουν νὰ τὰ διοῦν ἀξίωσε τὰ
δός τα φρόνησι καὶ γνῶσι, χάρισ' τα χρόνια πολλά,
καί 'ς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου ὅταν ἔβγουν, φύλαγέ τα.

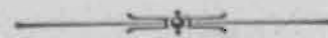
'Σ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Τὴν ἄδολη κι' ἀγγελικὰ ψυχὴ σου
ἂν θέλῃς νὰ τὴν κάνῃς νὰ χαρῆ
καὶ ναῦρη εὐτυχία Παραδείσου
καὶ ἀνοιξὶ αἰῶνια ἀνθηρή·

* Ἄν θέλῃς ἀπ' τοὺς δόλους καὶ τὴν πλάνη
κι' ἀπ' τῆς ζωῆς τῆς πίκραις νὰ σωθῆ,
τῆς δόξας νὰ φορέσῃ τὸ στεφάνι,
νὰ διῆ τὸ ἅγιο φῶς, ν' ἀναστῆ—

* Ἄχ! ἄφες τὴν μ' αὐτά μου τὰ τραγούδια,
'ρὰν μῦρο ἀπ' τοῦ Μάν τὰ λουλούδια,
ν' ἀνέβῃ 'ς τὸν γαλάζιο οὐρανό.

* Ἐκεῖ, ἐκεῖ θὰ βασιλέψῃ μόνο
καὶ 'ς τῆς πιστῆς ἀγάπης μου τὸν θρόνο
θὰ λάμπῃ 'ρὰν ἀστέρι φωτεινό.

Ο ΦΘΟΝΟΣ

Ένα σαράκι άχόρταγο τὰ στήθια φαρμακόνει
καὶ γαγγραινιάζει τὴ δειλὴ ψυχὴ καὶ τὴν σκοτόνει·
αὐτὸ τὸ μαῦρο αἶσθημα εἶναι τοῦ ἕδη πόνος,
εἶναι κατάρρα φοβερὴ κι' ἀκοίμητη· **ὁ φθόνος!**
Μέσα 'ς τοῦ Κάιν τὴν καρδιὰ μιὰ ἡμέρα εἶχε φυτρώσει
κ' εὐθύς τὸν Ἄβελ ἄσπλαγχνα γι' αὐτὸ εἶχε σκοτώσει.

Κοιμᾶται καὶ ἡ κόλασι καὶ ἡ ὀρειαιὶς κοιμοῦνται,
καὶ μοναχὰ οἱ φθονεροὶ αἰώνια τυραννιοῦνται.
Ἄχ! κλάψτε τὸν τὸν φθονερὸ κι' αὐτόνα λυπηθῆτε,
κι' ὅταν τὸν καταβάζουνε 'ς τὴ γῆ, προσευχηθῆτε.
Ἐν τὸ μνήμα του βρυκόλακας θὰ γείνη, δὲν θὰ λυώση,
γιατὶ ζητεῖ καὶ τὸν θεὸ αὐτὸς νὰ θανατώση.

ΣΕ ΜΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Ἐν τὰ κοραλένια χεῖλια σου τριαντάφυλλα ἀνθοῦνε,
κι' ἂν θέλῃς νᾶναι δροσερὰ καὶ νὰ μὴ μαραθοῦνε,
μὲ τὰ φιλιὰ μου ἄψε με νὰ τὰ γλυκοποτίσω
κι' ἀπ' τὴν καρδιὰ μου ἀθάνατη ζωὴ νὰ τὰ χαρίζω.

ΣΕ ΛΥΠΗΜΕΝΗ ΚΟΡΗ

Τί κλαῖς πικρὰ τὴν ἄνοιξι, ποῦ 'πέρασε καὶ πάει,
καὶ τ' ἄψυχα λουλούδια σου, ποῦ γέρνουν μαραμένα;
Τί κλαῖς καὶ τὸ διαβατικὸ πουλάκι, ποῦ πετάει
καὶ πάει νὰ στήσῃ τὴ φωλιὰ 'ς τὰ μακρὰ, 'ς τὰ ξένα;

Μή, μὴ φοβᾶσαι τὸν ψυχρὸ χειμῶνα μὲ τὰ χιόνια·
μὴν κλαῖς τὸν κόσμον· γρήγορα ἡ γῆ θὰ λουλουδίση,
θὰ ἔξαναφέρουν ἄνοιξι γλυκεῖα τὰ χελιδόνια,
καὶ τὸ ἀνδρόνι ἐρωτικὰ θὰ ξανακελαϊδήσῃ.

Μὴν κλαῖς τῆς γῆς τὴν ὠμορφιά, τοὺς στεναγμούς σου
κι' ἂν ἔχῃς δάκρυα πολλὰ, ἔμένα μόνο κλάψε, [πάψε,
ἔμένα, ποῦ ἔχω ἀτελείωτο χειμῶνα 'ς τὴν καρδιὰ μου
κ' ἐπέρασα χωρὶς χαρὰ τὰ νειάτα τὰ χρυσᾶ μου.

ΕΙΣ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ

Ὡσὰν τὸν γέρω Ὀλυμπο κυττάζεις τὰ οὐράνια,
κι' ὅλοι μὲ σέβας βλέπουνε τὰ κάτασπρα μαλιὰ σου·
'ς τὸν κάθε λόγο σου τιμὴ μοσχοβολάει σπάνια,
καὶ ἡ ἀθάνατη ἀρετὴ ἀνθίζει 'ς τὴν καρδιὰ σου.
Τέτοιος πατέρας ἀγαθὸς ποτὲ νὰ μὴ δακρύσῃ
καὶ πρέπει καὶ τρισέγγονα αὐτὸς νὰ εὐλογῆσῃ.

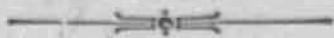
ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ἦέσ μου, ἀστέρι μου, ἐκεῖ, ποῦ ζοῦνε τ' ἀγγελούδια,
ἔχει παιχνίδια καὶ φιλιὰ,
ἔχει ἀγάπης ἀγκαλιὰ
κ' ἐρωτικὰ τραγούδια ;

Ἐχει αὐγούλα φωτερὴ καὶ ἀνοιξὶ καὶ Μάη ;
Ἐχει λιβάδια ἀνθηρὰ
καὶ ποταμάκια δροσερά,
κι' ὁ Ζέφυρος φυσάει ;

Βγαίνει κ' ἐκεῖ ἐρωτικὸ τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι,
καὶ ἔς τῆς μυρσίνης τὸ κλαδὶ
τὸ ἀηδονάκι τραγουδεῖ
τὸν ἔρωτα μὲ χάρι ;

Ἄν ἔχη τέτοιαις ὠμορφιαῖς κ' ἐκεῖ, λαμπρὸ ἀστέρι,
εὐθὺς τὸν κόσμον παραιτῶ
καὶ ἔς τὰ οὐράνια πετῶ
μὲ τὸ πιστό μου ταῖρι.

ΕΠΙΘΑΛΜΙΟΝ

Ἐπὶ τοῖς γάμοις Χαρικλείας Ν. Μαυροκορδάτου
καὶ Γεωργίου Βαλαζῆ.

Ἐκεῖνοι ποῦ σᾶς ἔγέννησαν καὶ ἀδελφοὶ καὶ φίλοι,
ὅλοι σᾶς δίνουνε γλυκεῖα εὐχὴ καὶ εὐλογία·
πάντα μ' ἐλπίδα νὰ γελοῦν τὰ ἀδολά σας χεῖλη
κ' ἐμπρὸς σας ἄνθια τῆς χαρᾶς νὰ ραίν' ἢ εὐτυχία.

Φθάν' ἢ εὐχὴ τους ἔς τ' Ἄπειρο ! —Γιὰ διέτε ἔς τὰ οὐ-
[ράνια !

Τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης σας κρυφὰ σᾶς χαιρετάει
καὶ ἡ ἀχτίδες του φιλοῦν τ' ἀμάραντα στεφάνια,
ποῦ ἡ θρησκεία σᾶς φορεῖ κι' ὁ Πλάστης εὐλογαίει.

Ἦ ! μὲ αὐτοῦ τοῦ ἀστεριουῦ τὴν λάμψη θ' ἀποκτήσετε
ὅ,τι ἐλπίζει καὶ ποθεῖ ἔς τὸν κόσμον ἢ ψυχὴ σας
κί' ἀμέριμοι κι' ἀχώριστοι χρόνια πολλὰ θὰ ζήσετε,
καὶ ἀνοιξιάτικη αὐγὴ θᾶν' ὅλη ἢ ζωὴ σας.

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΜΟΥ

Ἄπ' τὸν καιρό, ποῦ ἄρχισα τὸν κόσμο νὰ γνωρίζω,
πάντα ποθῶ 'ς τῆς ἐρημιαῖς μονάχος νὰ γυρίζω,
γιατὶ ἔχω ἐκεῖ μιὰ ἄφαντη ψυχὴ γιὰ συντροφιὰ μου,
ποῦ ἀνοίγει μὲ τὰ λόγια τῆς τὸν οὐρανὸ ἔμπροστά μου.

Ὅταν ὁ πόνος 'ς τὴν καρδιὰ τὴν μαύρη μου ἀρχίζει,
ἐκείνη τὴν ἀγιάτρευτη πληγὴ μου βαλσαμώνει,
καὶ ὅταν τῆς ἀπελπισιᾶς φουρτούνα μὲ πλακῶνῃ,
χαμογελῶντας πάλι αὐτὴ γαλίνῃ μὲ χαρίζει.

Αὐτὴ μὲ μιὰ ἀσύγκριτη καὶ θεῖα μελωδία
μὲ ἔμαθε τί θὰ εἰπῆ Θεὸς κι' ἀθανασία
κι' αἰσθήματα ἀθάνατα φυτεύει 'ς τὴν καρδιά μου.

Πρέπει νὰ ἔχω ἄρᾳ γε ἐλπίδα πῶς μιὰ ἡμέρα,
πρὶν μὲ σκεπᾶσῃ τ' ἄγνωστο, θὰ ψάλλω ἐδῶ πέρα
ὅ,τι μοῦ λέγ' ἡ μάγισσα ψυχὴ 'ς τὴν μοναξιά μου ;

SISMANGILIO
MEGANO

 **SISMANOGLIO
MEGARÒ**